

Yahudi Etkisini Anlamak I: Yahudi Aktivizminin Arka Plân Özellikleri*

Hüseyin BAL¹

¹ Doç. Dr.,
Karadeniz Teknik Üniversitesi
İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi
Kamu Yönetimi Bölümü
huseyin_b@hotmail.com

* Bu çeviri Kevin MacDonald'ın
*Understanding Jewish Influence I:
Background Traits for Jewish Acti-
vism* adlı İngilizce eserinden
Türkçe'ye aktarılmıştır.

Öz

Yahudi topluluklar, Antik dünyadan başlayarak, tarih boyunca Batı toplumları içinde defalarca güç ve nüfuz sahibi bir konuma ulaşmışlardır. Bu makalede, Yahudilerin söz konusu etkiyi yaratmalarına imkân veren uygun arka plan özelliklerini tartışacağım: Bunlar “etnosentrizm”, “zekâ ve zenginlik”, “psikolojik yoğunluk” ve “saldırganlık” olmak üzere dört tanedir. Burada üzerinde en çok duracağım özellik olan Yahudi etnosentrizmini tarihsel, antropolojik ve evrimsel olmak üzere üç bağlamda ve üç kritik psikolojik süreçle ilişkisi içinde tartışacağım. Bunlar ahlâkî tikelcilik, kendini kandırma ve algılanan tehdit koşulları altında dışlayıcı ve otoriter gruplar halinde bir araya gelme yönündeki güçlü Yahudi eğilimidir.

Anahtar Kelimeler: Yahudilik, Etnik-Merkezcilik, Zekâ, Psikolojik Yoğunluk, Saldırganlık.

Understanding Jewish Influence I: Background Traits for Jewish Activism

Abstract

Beginning in the ancient world, Jewish populations have repeatedly attained a position of power and influence within Western societies. I will discuss Jewish background traits conducive to influence: ethnocentrism, intelligence and wealth, psychological intensity, aggressiveness, with most of the focus on ethnocentrism. I discuss Jewish ethnocentrism in its historical, anthropological, and evolutionary context and in its relation to three critical psychological processes: moral particularism, self-deception, and the powerful Jewish tendency to coalesce into exclusionary, authoritarian groups under conditions of perceived threat.

Keywords: Judaism, Ethnocentrism, Intelligence, Psychological Intensity, Aggression.

Bu makale Creative Commons Atıf 4.0 Uluslararası Lisansı ile lisanslanmıştır.

This work is licensed under Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International License

Atıf/Cite as: MacDonald, K. (2023). Understanding Jewish Influence I: Background Traits for Jewish Activism - Yahudi Etkisini Anlamak I: Yahudi Aktivizminin Arka Plân Özellikleri, (Çev. Bal, H.) . Karadeniz Ekonomi Araştırmaları Dergisi, 4(2), 46-65.

Yahudiler, içinde yaşadıkları toplumlar üzerinde her zaman muazzam etkilerde bulunmuşlardır. Bunun nedeni, Yahudiliğin merkezinde yer alan çeşitli niteliklerdir: Her şeyden önce, Yahudiler etnosentriktir ve son derece organize, uyumlu ve etkili gruplar halinde iş birliği yapabilirler. Aynı zamanda yüksek zekâ da önemlidir. Buna zekânın servet edinme, medyada öne çıkma, akademik dünyada ve hukuk mesleğinde seçkinlik kazanmadaki faydası da dâhildir. Öte yandan daha az ilgi gören diğer iki nitelik olan psikolojik yoğunluk ve saldırganlığı da tartışacağım.

Etnosentrizm, zekâ, psikolojik yoğunluk ve saldırganlık gibi dört arka plân özelliği, Yahudilerin zorlu, etkili gruplar –yani aralarında yaşadıkları halklar üzerinde güçlü, dönüştürücü etkileri olabilen gruplar- üretebilmelerine aracılık etmektedir. Modern dünyada bu özellikler akademik dünyayı, ana akım ve elit medya dünyasını etkilemekte ve böylece geleneksel toplumlara kıyasla Yahudilerin etkinliğini artırmaktadır. Bununla birlikte, Yahudiler yeterli sayıda buldukları toplumlarda sürekli olarak elit ve güçlü bir grup haline gelmişlerdir. Genellikle küçük bir azınlık olan Yahudilerin uzun bir tarihî olaylar listesinin merkezinde yer alması dikkat çekicidir. Dördüncü yüzyılda Batı’da Hıristiyan hâkimiyetinin olduğu yıllarda Yahudiler Kilise Babalarının gündemindeydi. Gerçekten de dördüncü yüzyıl Kilisesinin Yahudi karşıtı güçlü tutum ve yasalalarının, Yahudilerin ekonomik gücüne ve Yahudi olmayanların köleleştirilmesine karşı savunmacı bir tepki olarak anlaşılması gerektiğine daha önce değinmişim.¹ Görünüşte Hıristiyanlığı kabul eden ancak evlilik ve ticaret yoluyla etnik bağlarını sürdüren Yahudiler, İspanya, Portekiz ve Yeni Dünya’daki İspanyol kolonilerinde 250 yıl süren Engizisyonun odak noktası olmuşlardır. Temelde Engizisyon, bu “Yeni Hıristiyanların” ekonomik ve siyasî ege-menliğine karşı savunmacı bir tepki olarak görülmelidir.²

Yahudiler aynı zamanda yirminci yüzyılın tüm önemli olaylarının göbeğinde yer almışlardır. Yahudiler, Sovyetler Birliği’ni kuran Bolşevik devriminin önemli bir bileşeni idiler ve en azından İkinci Dünya Savaşı sonrası döneme kadar Sovyetler Birliği’nde elit bir grup olarak kaldılar. Keza Almanya’da Nasyonal Sosyalizmin önemli bir odağıydılar hatta Avrupa kökenli ülkelere beyaz olmayan kitlesel göçün teşvik edilmesi de dâhil olmak üzere, Amerika Birleşik

Devletleri’nde 1965 sonrası kültürel ve etnik devrimin başlıca taşıyıcıları oldular.³ Günümüz dünyasında, örgütlü Amerikan Yahudi lobi grupları ve Bush yönetimi ve medyasında derin bağlantıları olan Yahudiler, neredeyse tüm Arap dünyasına karşı savaşa yol açan İsrail yanlısı ABD dış politikasının da perde arkasında yer almışlardır.

Nasıl oluyor da bu kadar küçük bir azınlık Batı tarihi üzerinde bu kadar büyük etkilere sahip olabiliyor? Bu makale, bu soruya cevap arayan Yahudi etkisi üzerine üç bölümlük bir serinin ilkidir. Serinin bu ilk makalesi, Yahudi etnosentrizmine ve Yahudilerin başarısını etkileyen diğer arka plan özelliklerine bir giriş mahiyetindedir. İkinci makale, yirminci yüzyıl Yahudi etnosentrizminin mükemmel örneği ve oldukça etkili Yahudi entelektüel/siyasî hareketinin bir timsali olarak Siyonizm’i tartışmaktadır. Daha geniş bir amaç ise Yahudi tarihiyle ilgili bir genellemeyi tartışmak olacaktır; yani uzun vadede Yahudi toplumunun daha aşırı unsurlarının diğerleri üzerinde galebe çalmasını ve tüm grubun yönünü belirlemesini. Jonathan Sacks’ın da işaret ettiği gibi, cemaatin gelecekteki yönünü belirleyen, şu anda özellikle ABD’deki son derece etkili ve güçlü Yahudi aktivist örgütler ile İsrail’deki aşırı milliyetçi unsurlardan oluşan kararlı çekirdektir.⁴ Üçüncü ve son makale, Yahudi entelektüel ve siyasî hareketi olarak neo-muhafazakârlığı tartışacaktır. Yahudiler hakkındaki üçlememde neo-muhafazakârlığa değinmiş olsam da,⁵ bu hareketin ABD dış politikası üzerindeki mevcut etkisi çok daha kapsamlı bir incelemeyi gerektirmektedir.

YAHUDİLER HİPERETNOSENTRİKTİRLER

Başka bir yazımda Yahudilerin aşırı etnosentrizminin Orta Doğu kökenlerine kadar uzandığını ileri sürmüştüm.⁶ Geleneksel Yahudi kültürü, Yahudileri bölgenin ata kültürleriyle özdeşleştiren bir dizi özelliğe sahiptir. Bunlardan en önemlisi, Yahudilerin ve diğer Orta Doğu kültürlerinin, erkeklerin egemen olduğu büyük grupları destekleyen koşullar altında evrimleşmiş olmasıdır.⁷ Bu gruplar temelde, Eski Ahit’te onaylanan amca-yeğen evliliği de dahil olmak üzere, yüksek düzeyde endogami (yani akrabalık grubu içinde evlilik) ve akraba evliliğine (yani kan akrabalıklarıyla evlilik) sahip geniş ailelerdi. Bu özellikler Batı Avrupa’daki eğilimlerin tam tersidir (Bkz. Tablo 1).⁸

¹ MacDonald 1998a, Ch. 3.

² MacDonald 1998a, Ch. 4.

³ MacDonald 1998b/2002.

⁴ Sacks 1993, ix–x.

⁵ MacDonald 1998b/2002, passim.

⁶ MacDonald 1994/2002, Ch. 8; 1998b/2002, Preface.

⁷ Burton et al. 1996.

⁸ Bkz. MacDonald 1994/2002, Chs. 3 ve 8 Yahudilerin çok eşlilik, endogami ve akraba evliliğine yönelik eğilimleri hakkında bir tartışma için.

TABLO 1 Avrupa ve Yahudi Kültür Formları Arasındaki Zıtlıklar

	AVRUPA KÜLTÜR ÖZELLİKLERİ	YAHUDİ KÜLTÜR ÖZELLİKLERİ
Evrimsel Tarih	Kuzeyli Avcı-Toplayıcılar	Orta Eski Dünyalı Çobanlar
Akrabalık Sistemi	Çift yönlü; Zayıf Atamerkezci	Tek yönlü; Güçlü Atamerkezci
Aile Sistemi	Çekirdek aile	Geniş Aile; Ortak Ev
Evlilik Uygulamaları	Dış eşli; Tek eşli	İç eşli; Akraba; Çok eşli
Evlilik Psikolojisi	Arkadaş canlısı; Karşılıklı Rıza ve Sevgiye Dayalı	Çıkarıcı; Aile Stratejisi ve Akrabalık Grubunun Kontrolüne Dayalı
Kadının Konumu	Nispeten Yüksek	Nispeten Düşük
Sosyal Yapı	Bireyci; Cumhuriyetçi; Demokratik	Kolektivist; Otoriter; Karizmatik Liderler
Yabancı Düşmanlığı	Nispeten Düşük	Nispeten yüksek; "Hiperksenofobi"
Sosyalleşme	Bağımsızlığa ve Kendine Güvene Vurgu Yapar	Grup İçi Özdeşleşmeyi ve Akrabalık Grubuna Karşı Yükümlülükleri Vurgular
Entelektüel Duruş	Akıl; Bilim	Dogmatizm; Grup İçi Otoriteye ve Karizmatik Liderlere Teslimiyet
Ahlâkî Duruş	Ahlâkî Evrenselcilik: Ahlâk Grup Bağlılığından Bağımsızdır	Ahlâkî Özelcilik; Grup İçi/Grup Dışı Ahlâk; "Yahudiler için iyi olan şey iyidir"

Batı toplumları bireyciliğe meyilli iken, Yahudilerin temel kültürel formu kolektivizmdir; burada güçlü bir grup kimliği ve grup sınırları duygusu vardır. Ortadoğu toplumları antropologlar tarafından nispeten geçirgen olmayan, akrabalık temelli gruplar halinde örgütlenmiş "segmenter toplumlar" olarak nitelendirilmektedir.⁹ Grup sınırları, Yahudilerin tarihleri boyunca sıklıkla yaptıkları gibi, genellikle saç stili veya kıyafet gibi dış göstergelerle pekiştirilir. Carleton Coon'un aşağıdaki anlatımında görüldüğü gibi, farklı gruplar homojenliklerini korudukları farklı bölgelere diğer homojen gruplarla birlikte yerleşirler:

Burada ideal olan, bir ülkenin vatandaşlarının bir bütün olarak tekdüzeliğini değil, her bir özel kesim içinde tekdüzeliği ve kesimler arasında mümkün olan en büyük zıtlığı vurgulamaktır. Her etnik birimin üyeleri kendilerini bazı sembollerle tanımlama ihtiyacı hissederler. Eğer tarihleri nedeniyle ırksal bir özelliğe sahiplerse, bunu özel saç kesimleri ve benzerleriyle pekiştireceklerdir; her durumda ayırt edici giysiler giyecek ve ayırt edici bir şekilde davranacaklardır.¹⁰

Bu toplumlar hiçbir şekilde çok kültürlülüğün mutlu cennetleri değildir. Gruplar arası çatışma genellikle yüzeyin hemen altında gizlidir. Örneğin, on dokuzuncu yüzyıl Türkiye'sinde Yahudiler, Hıristiyanlar ve Müslümanlar bir

tür yüzeysel uyum içinde yaşamış ve hatta aynı bölgelerde ikamet etmişlerdir; ancak "en ufak bir kıvılcım fitili ateşlemeye yetmiştir."¹¹

Yahudiler, Orta Doğu'nun hiperkolektivizm ve hiperetnosentrizm eğiliminin en uç noktasındadırlar. Yahudilik üzerine yazdığım üçlemede Yahudi aşırı etnosentrizmine dair birçok örnek verdim ve birçok yerde Yahudi aşırı etnosentrizminin biyolojik temelli olduğunu öne sürdüm.¹² Ortadoğu etnosentrizmi ve fanatizmi, belki de yirminci yüzyılın en önemli evrimsel biyoloğu olan William Hamilton da dâhil olmak üzere birçok insanı çok etkilemiştir. Hamilton şöyle yazmaktadır:

Dünyanın en ikna edici ve aynı zamanda en bölücü ve birbirleriyle uyumsuz üç dinini yaratacak kadar çeşitli ve yoğun doğruluk duygularını besleyen dünyanın bu bölümünde ne olduğunu merak eden ilk kişinin ben olmadığımı eminim. Genellikle güçlü duygularımızın köklerini aradığım yerde, içimizdeki en derin kısımda, biyolojimizde ve evrimimizde kökleri ayırt etmek zordur.¹³

Hamilton daha sonra Yahudilik üzerine yazdığım ilk iki kitaba atıfta bulunarak, "bu konu üzerine yakın zamanda yazılmış bir tez bile, genel temasına ne kadar katılsam da, bana tartışmanın bu noktasına pek ulaşamamış gibi görünüyor" demiştir. Yahudi etnosentrizmini tanımlama ya da

⁹ Örn. Coon 1958, 153; Eickelman 1981, 157–174.

¹⁰ Coon 1958, 153.

¹¹ Dumont 1982, 222.

¹² MacDonald 1994/2002, Ch. 8; MacDonald 1998a, Ch. 1.

¹³ Hamilton 2001, p. 273. Hamilton Yahudiliği, yemek hazırlama gibi kültürel uygulamaların rol oynadığı bir türleşme olayına benzetmektedir: "Biyolojik durumlardan temel (ancak ılımlı) farkı, Yahudiliğin bir zamanlar genlerin daha yavaş bir şekilde yaptığı şeyin yerine kültürel bir kalıtım unsuru kullanmaya başlamış olmasıdır" (s. 271). Ayrıca,

"Hayvanlar dünyasında, karıncalar belki de Homo'nun tipik niş genişliği için en yakın eşdeğerini sağlar. Uzmanlaşmamış bir karınca türünün bir İncil'i olsaydı, bu İncil'de yiyecek, karınca soykırımı ve benzeri konularda gerçek İncil'de bulduklarına son derece benzer emirler bulmayı beklerdim ve bunların her bir karınca kolonisinin varoluş mücadelesinde iyi hizmet ettiğini düşünmekte zorluk çekmezdim" (s. 271).¹⁴ Hamilton 2001, 271–272.

analiz etme konusunda yeterince ileri gidemediysem, bunun nedeni belki de konunun her yerde psikolojik sonuçları olan, neredeyse akıl almaz derecede derin görünmesidir. Bir pan-hümanist olarak Hamilton, insan etnosentrizminin ve özellikle de Yahudi etnosentrizminin sonuçlarının çok iyi farkındaydı. Yahudiliği yeni bir insan türünün yaratılmasına benzeten Hamilton şunları kaydetmiştir:

Hümanist bir bakış açısıyla, Marslıların bin yıl kadar önce kasaba ve köylerde görmeyi düşündükleri bu “türler” iyi bir şey miydi? Kristallerinin büyümesine izin vermesi miydik; onları geriye dönük olarak onaylıyor muyuz? Toprak ilhâki yoluyla sayılarının artması, yakın zamanda Arapları katleden bir katilin kahramanlaştırılması [örneğin 1994’te El-Halil’deki Patrik Mağarası’nda aralarında çocukların da bulunduğu 29 Arap’ı öldüren Baruch Goldstein] ve çoğu kesinlikle Yahudi olmayan çalışanlarını dolandırarak İsrail’i kısmen zenginleştiren bir yayıncılık patronuna [Robert Maxwell] onurlu cenaze töreni yapılmasıyla, bazı İsraililer tıpkı eski İsrail Oğulları ve Nazi Almanları gibi “ırkçı” ve sınırsız bir rekabetten yana görünmektedir. Ülkenin büyüklüğü ve dünyanın izleme derecesiyle orantılı olarak, panhümanizmden bu geri dönüş eğilimini ele veren eylemlerin kendileri henüz küçük görünebilir; ancak bunların ardındaki ruh, hem insanlarda hem de hayvanlarda uzun zamandır var olan eğilimlerle neredeyse aynı görünmektedir.¹⁴

Yahudi etnosentrizmi hakkında düşünmek için iyi bir başlangıç, İsrail Shahak’ın çalışmasıdır; özellikle de İsrail’de Yahudi Köktencililiği adlı ortak çalışması.¹⁵ Günümüz köktencileri, Aydınlanma öncesi (yani yaklaşık 1750 öncesi) Yahudi topluluklarının yaşamını yeniden yaratmaya çalışmaktadırlar. Bu dönemde Yahudilerin büyük çoğunluğu Cabbala-Yahudi mistisizmine inanıyordu. Gershom Scholem gibi etkili Yahudi akademisyenler, Kabala’nın¹⁶ evrenselci bir mesajı olduğunu öne sürmek için “insanlar”, “insanoğlu” ve “kozmetik” gibi kelimeler kullanılarak Kabala’daki bariz ırkçı, dışlayıcı materyali görmezden gelmişlerdir. Asıl metin kurtuluşun sadece Yahudiler için olduğunu, Yahudi olmayanların ise “şeytani ruhlarla” sahip olduğunu söylemektedir.¹⁷

Bu tür ifadelerde görülen etnosentrizm sadece geleneksel Yahudi toplumunda bir norm olmakla kalmamış, aynı zamanda İsrail siyaseti üzerinde önemli etkileri olan çağdaş Yahudi köktencililiğinin güçlü bir akımı olmaya devam etmiştir. Örneğin, Lubavitcher Rebbe diye tanınan Haham Menachem Mendel Schneerson, Yahudiler ve

Yahudi olmayanlar arasındaki farkı tanımlarken şöyle demektedir:

Bir kişinin sadece daha üstün bir seviyede olduğu derin bir değişim vakası söz konusu değildir. Aksine... tamamen farklı bir türün söz konusu olduğu bir durumla karşı karşıyayız. Yahudi bir kişinin bedeni dünyadaki tüm ulusların [üyelerinin] bedeninden tamamen farklı bir niteliktedir... [Bedenin] içsel niteliğindeki farklılık... o kadar büyüktür ki, bedenler tamamen farklı türler olarak değerlendirilebilir. Talmud’un Yahudi olmayanların bedenleri hakkında [Yahudilerin bedenlerine kıyasla] yaradılıştan gelen bir tutum farklılığı olduğunu belirtmektedir: “onların bedenleri fuzulidir”... Ruh konusunda daha da büyük bir fark vardır. Birbirine zıt iki tür ruh vardır; Yahudi olmayan ruh üç şeytani küreden gelirken, Yahudi ruhu kutsallıktan kaynaklanır.¹⁸

Bu Yahudi benzersizliği iddiası, Holokost aktivisti Elie Wiesel’in “bizim her şeyimiz farklıdır” iddiasını yansıtmaktadır. Yani Yahudiler “ontolojik olarak” istisnâdirlir.¹⁹

Shahak ve Mezvinsky tarafından tanımlanan Gush Emunim ve diğer Yahudi köktendinci mezhepler, Yahudileri ve Yahudi olmayanları tamamen farklı türler olarak algılayan, Yahudileri goyimlerden²⁰ kesinlikle üstün gören ve radikal bir şekilde farklı bir ahlâki koda tâbi tutan uzun bir ana akım Yahudi geleneğinin parçasıdır. Dolayısıyla, Yahudi halkının çıkarlarını ve bekasını savunmayı en önemli etik hedef haline getiren Yahudi geleneği, ahlâki evrenselcilik ile tezat teşkil etmektedir:

Pek çok Yahudi, özellikle bugün İsrail’deki dindar Yahudiler ve onların yurtdışındaki destekçileri, diğer Yahudilerin görmezden gelmek veya açıklamak istedikleri geleneksel Yahudi ahlâkına bağlı kalmaya devam etmektedir. Örneğin, Nablus/Şekem’deki Yusuf Mezarı’ndan Haham Yitzhak Ginzburg, birkaç öğrencisinin genç bir Arap kızını öldürme şüphesiyle tutuklanmasının ardından şöyle demiştir: “Yahudi kanı Yahudi olmayan birinin kanıyla aynı değildir.” Haham Ido Elba da “Tevrat’a göre, savaş zamanında pikuah nefes (hayat kurtarma) durumundayız ve böyle bir durumda herhangi bir Yahudi olmayan kişiyi öldürebiliriz” demiştir. Haham Yisrael Ariel ise 1982 yılında şöyle yazmıştır: “Beirut İsrail topraklarının bir parçasıdır. [Bu, Yaradılış 15: 18-20 ve Yeşu 1 3-4’te Tanrı ile İbrahim arasındaki Antlaşmada belirtilen İsrail’in sınırlarına bir göndermedir]... liderlerimiz tereddüt etmeden Lübnan ve Beyrut’a girmeli ve her birini öldürmeliydi. Geriye tek bir hatıra bile kalmamalıydı.” CNN’de “Araplara ölüm” sloganları atanlar genellikle Yeşiva öğrencileridir.

¹⁴ Shahak and Mezvinsky 1999.

¹⁵ Ibid., p. 58.

¹⁶ *Kabala*, Yahudi mistizminde içe yönelik (izoterik) bir disiplin, düşünce ekolü veya kurallar bütünüdür. (çev.)

¹⁷ Shahak and Mezvinsky 1999 içinde, 59–60.

¹⁸ Shahak and Mezvinsky 1999 içinde, 59–60.

¹⁹ Wiesel 1985, 153.

²⁰ *Goyim*, Yahudilerin kendilerinden olmayanlar için kullandıkları terimdir. (çev.)

Son zamanlarda İsrail’de ve yurtdışında görülen davalarda belgelenen dini liderlerin hırsızlık ve yolsuzlukları, Yahudilik ve etik arasındaki ilişkiyi sorgulatmaya devam etmektedir.²¹

Ahlâkî tikelcilik en saldırgan haliyle Gush Emunim²² gibi aşırı milliyetçiler arasında görülebilir. Gush Emunim’e göre;

Yahudiler normal bir halk değildir ve olamazlar. Yahudilerin ebedi benzersizliği Sina Dağı’nda Tanrı ile Yahudi halkı arasında yapılan Ahit’in sonucudur... Bunun anlamı, Yahudiler için aşkın zorunlulukların, normal ulusların davranışlarını bağlayan ahlâkî yasaları etkin bir şekilde geçersiz kılmasıdır. Gush Emunim’in en üretken ideologlarından biri olan Rabbi Shlomo Aviner, Yahudi halkına yönelik ilâhî emirlerin “ulusal haklara ilişkin insanî kavramları aştığını” savunmaktadır. Tanrı’nın diğer uluslardan soyut adalet ve doğruluk kurallarına uymalarını isterken, bu tür yasaların Yahudiler için geçerli olmadığını açıklamaktadır.²³

Bu serinin ikinci makalesinde de tartışıldığı üzere, Yahudi toplumu içindeki en aşırı unsurlar nihayetinde topluma bir bütün olarak yön vermektedir. Bu köktenci ve aşırı milliyetçi gruplar, geleneksel Yahudi kültürünün kalıntıları olan küçük marjinal gruplar değildirler. İsrail halkı ve Diaspora’daki pek çok Yahudi tarafından büyük saygı görmektedirler. İsrail hükümeti, özellikle de Likud hükümetleri ve Ariel Şaron başkanlığındaki son ulusal birlik hükümeti üzerinde büyük bir etkiye sahiptirler. Gush Emunim üyeleri İsrail ordusunun seçkin birliklerinin önemli bir yüzdesini oluşturmaktadır ve son derece etnosentrik oldukları hipotezinde beklendiği gibi, Filistinlilere vahşî ve acımasız bir şekilde davranmaya diğer İsrail askerlerinden çok daha isteklidirler. Dinî partiler toplamda İsrail seçmeninin yaklaşık %25’ini temsil etmektedir²⁴ ki bu oran dindar Yahudilerin yüksek doğurganlığı ve Filistinlilerle yaşanan sıkıntıların diğer İsrailileri bu grupların davalarına daha sempatik hale getirmesi nedeniyle artacaktır. İsrail siyasetinin bölünmüş durumu ve dinî grupların artan sayıları göz önüne alındığında, gelecekteki hükümetlerin onların katılımı olmadan kurulması pek olası değildir. Bu nedenle Filistinlilerin tamamen teslim olması ya da kovulması dışında Orta Doğu’da barış pek mümkün görünmemektedir.

Yahudi ahlâkî tikelciliğine ilişkin iyi bir tartışma, -muhtemelen geriye kalan tek liberal Yahudi yayını olan- Tikkun’da yakın zamanda yayınlanan bir makalede bulunabilir. Kim Chernin, neden bu kadar çok Yahudi’nin “İsrail’i

eleştirmekte zorlandığını” merak ediyor.²⁵ İsrail’in eleştirilmesinin önünde muhtelif engeller bulunmaktadır:

1. Yahudilerin her zaman tehlikede olduklarına, zaten her zaman öyle olduğuna ve dolayısıyla şimdi de tehlikede olduklarına dair bir inanç. Bu da: 2. Eleştirinin bir saldırı olduğu ve bizi yıkıma götüreceği ısrarı. Bu da köklerini 3. Yahudilere (veya İsrail’e) yönelik her türlü olumsuzluğun antisemitizm belirtisi olduğu ve (yine kaçınılmaz olarak) yıkımımıza yol açacağı varsayımı... 6. Yeterli miktarda acı çekmenin şiddete başvurma hakkı verdiğine dair daha da gizli bir inanç... 7. İnançlarımızın, ideolojimizin (veya teolojimizin) diğer insanların hayatlarından daha önemli olduğu inancı.

Chernin, Yahudilerin ahlâkî partikülerizm (tikelcilik) psikolojisini şu şekilde ifade etmektedir:

Gözümüzü dört açarız, işaretleri okuruz, imaları tespit ederiz, delilleri toplarız; tam da hayal ettiğimiz gibi, halkımızın hayatta kalmasının sürekli tetikte olan koruyucuları haline geliriz. Tehlike altında olduğumuzu hayal ettiğimiz, tehlike altında olduğumuzda ısrar ettiğimiz için, içimizden birinden bile gelse, herhangi bir olumsuzluk, eleştiri veya sitem abartılı boyutlara ulaşır; bu tür eleştirileri hayatımızı tehdit eden bir saldırı olarak algılamaya başlarız. Korkuya giden yol açıktır. Ancak bu algıya yatkınlığımızın kendisi de farkına varmadığımız tehlikelerimizden biridir. Dünyadaki tehlikeli konumumuzu belirlemek için kanıt topladıkça, yavaş yavaş bu dünyayı seçici bir şekilde algılamaya başlarız. Dikkatimiz nesli tükenmekte olan tür olarak kendimize odaklandığından... kendimize hiçbir zarar veremeyeceğimiz sonucuna varıyoruz. İsrail’de yaşarken seçici algılama pratiği yaptım. Arap komşularımıza ait topraklarda yaşadığımızı fark edene kadar Lübnan sınırındaki küçük kibbutzumuz²⁶ beni çok mutlu etmişti. Gözüm kör olmuş olmalı ki, bu toprakları nasıl elde ettiğimizi sormadım...

Yahudi etnosentrizminin derinliği, tarihsel zulüm duygusuyla yakından bağlantılıdır. Yahudi hafızası, zulmün ve yaklaşan kıyametin hafızasıdır; her türlü tepkiyi haklı çıkaran bir hafızadır çünkü nihayetinde söz konusu olan Yahudilerin bekasıdır:

Nereye bakarsak bakalım, yaklaşan Yahudi yıkımından başka bir şey göremiyoruz... Birkaç yıl önce Nürnberg’in güzel bir meydanında yürürken bir tabelayı okumak için durdum. Şu hikâyeyi anlatıyordu: Ortaçağ boyunca, bir meydan için yer açmak isteyen kasaba yönetimi, daha

²¹ Adelman 1999.

²² *Gush Emunim*, İsrail’in aşırı milliyetçi Ortodoks Yahudi sağcı aktivist hareketidir ve kendini Batı Şeria, Gazze Şeridi ve Golan Tepeleri’nde Yahudi yerleşimleri kurmaya adanmıştır. (Çev.)

²³ Lustick 1987, 123–124.

²⁴ Shahak and Mezvinsky 1999, 8.

²⁵ K. Chernin, Tikkun, Sept./Oct. 2002.

²⁶ *Kibbutz*, İsrail’de geleneksel olarak tarıma dayalı tüm mülkiyetin ortak olduğu komün-kollektif tarzı yaşayan topluluklara verilen isimdir. İsrail devletinin kuruluşunda önemli etkileri olmuştur. Zamanla çiftçiliğin yanı sıra imalat sanayisi ve yüksek teknoloji işletmeler de ekonomik aktiviteye dâhil olmuştur. Sosyalizmi ve Siyonizm’i ütopyik bir şekilde bir araya getiren kibbutizm İsrail’e mahsus bir deney olarak gelişmiş geçmiş en büyük ortaklaşa toplum hareketlerinden biridir. (Wikipedia)

önce bu alanı doldurmuş olan Yahudileri yakmış, yıkmış ve küle çevirmiş. Hikâye bu. Bu olaydan sonra meydanda yürürken kendimi çok huzursuz hissettim ve sonunda yürümeyi bıraktım. Almanya'da Davut yıldızı takarak dolaşan bir kadın olarak elbette kendimi tehlikede hissediyordum. Ama bundan da öte, yüzlerce yıl önce halkımın öldürülmesini düşünmeye başlamışken, bu kadar canlı, bu kadar mutlu bir şekilde tatilde olduğum için dikkat çekici ve korkunç bir öz suçlama yaşadım. O levhayı okuduktan sonra eğlenmeyi bıraktım ve eski Yahudi toplumuna yapılan kötü muamelenin başka işaretlerini ve izlerini aramaya başladım. Nürnberg'de daha uzun süre kalsaydım, bu yönde daha fazla ilerleyseydim, kısa süre içinde, meydandaki bir açık hava kafesinde dondurma yiyen çağdaş Almanlar tarafından kişisel olarak benim ve halkımın tehdit edildiğine inanmaya başlayabilirdim. Orta Doğu'da, bir savaş bölgesinin ortasında bu alarm eğilimi çok güçlü olmalı!...

Buradaki güçlü tarih duygusuna dikkat ediniz. Yahudiler çok uzun bir tarihsel hafızaya sahiptirler. Yüzyıllar önce meydana gelen olaylar onların mevcut algılarını şekillendirmektedir.

Bu güçlü grup tehlikesi ve tarihsel şikâyet duygusu, Yahudi retoriğinde tekrar tekrar işlenen hiperbolik bir Yahudi düşünce tarzıyla ilişkilidir. Chernin'in "herhangi bir olumsuzluk, eleştiri veya sitem, içimizden birinden bile gelse, abartılı boyutlar kazanır" yorumu özellikle önemlidir. Yahudi zihninde tüm eleştiriler bastırılmalıdır çünkü bunu yapmamak yeni bir Holokost riskini göze almak anlamına gelecektir: "Antisemit bir olaya aşırı tepki vermek diye bir şey yoktur, her yerde var olan tehlikeyi abartmak diye bir şey yoktur. Amerikan toplumunda tehlikeli alametler olduğu fikriyle alay eden herkes 'Holokost'tan ders almamıştır'." ²⁷ Amerikan Yahudi Komitesi tarafından yayınlanan önde gelen neo-muhafazakâr dergi *Commentary*'nin editörü Norman Podhoretz buna bir örnek teşkil etmektedir:

Benim şahsî görüşüme göre Avrupa Yahudilerinin başına gelenler bilinçaltına bir ders yerleştirmişti... Bu ders, Yahudi öğrencilere kota uygulayan ya da ebeveynlerinin modaya uygun kulüplere katılmasını veya prestijli Wall Street hukuk firmalarında iş bulmasını engelleyen nispeten zararsız kibar Yahudi karşıtlığının bile kitlesel katliamlarla sonuçlanabileceği idi. ²⁸

Bu, intikam içeren bir "kaygan zemin" argümanıdır. Şema şu şekildedir: Yahudilerin eleştirilmesi Yahudilerden hoşlanılmadığını gösterir; bu da Yahudilere karşı düşmanlığa, o da Hitler'e ve nihayetinde toplu katliama yol açar. Bu nedenle Yahudilere yönelik tüm eleştiriler bastırılmalıdır.

Böyle bir mantıkla, Batı Şeria ve Gazze'deki Filistinlilerin haklarıyla ilgili tartışmaları "İsrail'in bekası" söz konusu olduğu için reddetmek kolaylaşır. Örneğin, yeni muhafazakâr yayıncı David Horowitz tarafından dağıtılan aşağıdaki ilânı düşünün:

Orta Doğu'daki mücadele haklı – haksız mücadelesi değildir. Arapların Yahudi devletini yok etmek için elli yıldır gösterdikleri çaba ve genelde Arap devletlerinin özelde ise Filistinli Arapların İsrail'in varlığını kabul etmeyi reddetmeleriyle ilgilidir... Orta Doğu çatışması İsrail'in toprakları işgal etmesi ile değildir; Arapların İsrail ile barış yapmayı reddetmesiyle ilgilidir ve bu da Yahudi devletini yok etme arzularının bir ifadesidir. ²⁹

"İsrail'in bekası" argümanları böylece su gibi kıt kaynakların tahsisi, Filistin topraklarına el konulması, toplu cezalandırma, işkence ve Filistinli toplulukların tamamen izole, askerî işgal altında, Bantustan tipi yerleşim bölgelerine indirgenmesi gibi kaygıların önüne geçiyor. Bu mantık, İsrail'in Batı Şeria ve Gazze'yi işgalini eleştirenlerin aynı zamanda İsrail'in yok edilmesini ve dolayısıyla milyonlarca Yahudi'nin kitlesel olarak öldürülmesini desteklediğini ima etmektedir.

Benzer şekilde, Carter döneminde Suudî Arabistan'a askeri donanım satılması tartışmaları sırasında "İsrail lobisi, Holokost adlı TV dizisine dayanan kitapların Kongre'ye dağıtılması da dahil olmak üzere her yolu denedi". Kongre'deki başlıca Yahudi lobi grubu olan Amerikan İsrail Halkla İlişkiler Komitesi (American Israel Public Affairs Committee-AIPAC), "Altı milyon Yahudi'nin yok edilmesine ilişkin bu tüyler ürpertici açıklama, İsrail'in mevcut müzakereler sırasında dış garantilere dayanmayan güvenlik konusundaki endişelerinin altını çizmektedir" şeklinde bir not eklemiştir. ³⁰ Başka bir deyişle, çok az askerî kabiliyeti olan geri kalmış bir krallık olan Suudî Arabistan'a AWACS keşif uçakları satmak, milyonlarca Yahudi'nin yok edilmesine ortak olmakla eşdeğerdir.

Yahudilerin ABD'ye göç konusundaki düşünceleri de aynı mantığı yansıtmaktadır. Yahudi bir muhafazakâr olan Lawrence Auster bu mantığı şu şekilde açıklamaktadır:

Norman Podhoretz tarafından savunulan "tüm bağnazlıklar bölünemez" şeklindeki liberal düşünce, iç grup/dış grup hissiyatının tüm tezahürlerinin temelde aynı ve eşit derecede yanlış olduğunu ima eder. Bazı dış grupların iç gruptan daha farklı olduğu ve dolayısıyla daha az asimile edilebilir olduğu ve dolayısıyla diğer dış gruplardan daha meşru bir şekilde dışlandığı gerçeğini inkâr eder. Bu, örneğin, Müslüman göçmenleri Amerika'dan dışlamak

²⁷ Novick 1999, 178.

²⁸ Podhoretz 2000, 148.

²⁹ www.frontpage.com; December 12, 2002.

³⁰ Findley 1989 içinde, 102.

istemenin Katolikleri ya da Yahudileri dışlamak istemek kadar suçlanmaya değer olduğu anlamına gelmektedir.

Şimdi Yahudiler “tüm toplumsal önyargı ve dışlamaların potansiyel olarak Auschwitz’e yol açtığı” fikrini “tüm bağnazlıkların bölünmez olduğu” fikriyle bir araya getirdiklerinde, ev sahibi topluma ne kadar yabancı olursa olsun herhangi bir grubun dışlanmasının potansiyel bir Auschwitz olduğu sonucuna varmalıdırlar.

İşte böyle. Yahudilerin kitlesel göç için, hatta en ölümcül düşmanlarının kitlesel göçü için bile durmaksızın bastırmalarına neden olan temel Yahudi inancını tespit ettik. Yahudilerin mantığına göre, Yahudilerden nefret eden Müslümanları Amerika’dan uzak tutmak, başka bir Yahudilere yönelik soykırıma giden yolu hazırlamakla eşdeğerdir.³¹

Amerikalıların -özellikle de çoğunluk grubu olarak Avrupalı Amerikalıların- her türlü dışlayıcı düşüncesinin Yahudiler için kaçınılmaz olarak bir Holokost’a yol açacağı fikri, Yahudi örgütlerinin halâ kitlesel göçü desteklemelelerinin tek nedeni değildir. İki neden daha tespit ettim. Birincisi, daha fazla çeşitliliğin Yahudileri daha güvenli kılacağı inancı, ikincisi de Amerika Birleşik Devletleri ve Avrupa’nın geleneksel halklarına ve kültürüne karşı yoğun bir tarihsel şikâyet duygusudur.³² Bu iki düşünce aynı zamanda Yahudi ahlâkî tikelciliğini de göstermektedir. Çünkü göç politikası hakkında düşünürken diğer halkların etnik çıkarlarını dikkate almamaktadırlar. Yakın zamanda “güvenlik olarak çeşitlilik” argümanı, yüzyılı aşkın bir süredir Amerika Birleşik Devletleri’ne açık göçü savunan bir Yahudi grubu olan İbranî Göçmen Yardım Derneği’nin başkanı ve CEO’su Leonard S. Glickman tarafından dile getirilmiştir. Glickman şöyle demiştir: “Amerikan toplumu ne kadar çeşitli olursa, [Yahudiler] o kadar güvende olurlar.”³³ HIAS şu anda Afrika’dan ABD’ye göç edecek mültecilerin toplanmasıyla yakından ilgilenmektedir.

Güvenlik olarak çeşitlilik argümanı ve bunun Avrupa medeniyetine karşı tarihsel şikâyetlerle bağlantısı, Simon Wiesenthal Merkezi’nin (SWC) eski Fransa Cumhurbaşkanı Valéry Giscard d’Estaing’in Müslüman Türkiye’nin Avrupa Birliği’nde yeri olmadığı yönündeki argümanına cevaben yaptığı son açıklamada üstü kapalı bir şekilde yer almaktadır:

İronik bir şekilde on beşinci yüzyılda Avrupalı hükümdarlar Yahudileri kovarken... onlara kucak açan Müslüman

Türkiye olmuştur. Holokost sırasında, Avrupa kendi içindeki Yahudileri katledeken, Vichy Fransa’sından ve diğer Nazi müttefiklerinden kaçanlara koruma sağlayan Türk konsoloslardı... Bugünün Avrupalı neo-Nazileri ve dazlakları Türk kurbanlara odaklanırken, Sayın Başkan, Papa’nın Konvansiyonunuzun Avrupa’nın Hıristiyan mirasını vurgulaması yönündeki ricasını dikkate aldığınızı bildiriyor. [Merkez, Giscard’ın yeni Anayasasının] çok dinli ve çok etnikli bir Avrupa’nın çoğulculuğunun altını çizmesini ve Müslüman Türkiye’nin katılımının kıtanın Müslüman topluluklarını ve aslında Türkiye’nin kendisini aşırılık, nefret ve köktendincilik tehditlerine karşı destekleyebileceğini önerdi. Sadece Avrupalı bir Türkiye Avrupa ve Orta Doğu’da istikrar için faydalı olabilir.³⁴

Burada Yahudi ahlâkî tikelciliğinin, Avrupa medeniyetine karşı derin bir tarihsel şikâyet (başka bir isimle nefret) duygusuyla ve Avrupa’nın geleneksel etnik temeliyle bir Hıristiyan medeniyeti olarak sona ermesi arzusuyla birleştiğini görüyoruz. SWC’ye göre, “aşırılık, nefret ve köktencilik” tehditleri - tipik olarak Yahudilere karşı - ancak Avrupa medeniyetinin geleneksel kültürel ve etnik temelinin bir kenara atılmasıyla onarılabılır. Beş yüz yıl önce meydana gelen olaylar Yahudi aktivistlerin zihninde hala tazeliğini koruyor; bu da İsrail’in nükleer silahları ve uzun menzilli dağıtım sistemlerini kontrol ettiği bir çağda herkesi duraksatması gereken bir olgudur.³⁵

Gerçekten de ABD’deki Süryaniler hakkında yakın zamanda yayınlanan bir makale, birçok Yahudi’nin 2.700 yıl önce Kuzey İsrail krallığının Asur’un başkenti Ninova’ya zorla yerleştirildiği olayları affetmediğini ya da unutmadığını gösteriyor: “Bazı Asurlular, Yahudilerin kendilerine daha aşına görünen bir grup insan olduğunu söylüyorlar. Ancak İbranice Kutsal Kitap Asurluların zalim ve acımasız fatihler olarak tanımladığı için, Rev. William Nisan gibi kişiler atalarının kötü davranışları konusunda Yahudi hahamlar ve akademisyenler tarafından sürekli sorgulandıklarını söylüyorlar.”³⁶

SWC nefrete karşı çıkmakta ancak Yahudiliğin normatif bir yönü olarak nefret meselesiyle yüzleşmemektedir. Yahudilerin Yahudi olmayanlara yönelik nefreti, antik dünyadan başlayarak çağlar boyunca tutarlı bir tema olarak ortaya çıkmaktadır.³⁷ Romalı tarihçi Tacitus, “İnsanlığın geri kalanına düşmanların tüm nefretiyle bakmalarına rağmen, kendi aralarında son derece dürüst ve merhamet

³¹ L. Auster, The View from the Right, December 9, 2002: <http://www.counterrevolution.net/vfr/archives/001041.html>

³² Bkz. MacDonald 1998/2002, Preface and Ch. 7.

³³ Forward, November 29, 2002.

³⁴ Simon Wiesenthal Center press release, November 10, 2002: http://www.wiesenthal.com/social/press/pr_item.cfm?itemID=6722

³⁵ Hollandalı-İsrailli askeri tarihçi Martin van Creveld ile mülakat, 30 Ocak 2003: “Elimizde birkaç yüz atom başlığı ve roket var ve bunları her yöndeki hedeflere, hatta belki Roma’ya bile fırlatabiliriz. Avrupa

başkentlerinin çoğu hava kuvvetlerimiz için hedeftir. . . . Silahlı kuvvetlerimiz . . . dünyanın en güçlü otuzuncu ordusu değil, ikinci ya da üçüncü ordusudur. Dünyayı kendimizle birlikte dize getirecek kapasiteye sahibiz. Ve sizi temin ederim ki İsrail batmadan önce bu gerçekleşecek.”

<http://www.de.indymedia.org/2003/01/39170.shtml>

³⁶ Assyrians hope for U.S. protection, Los Angeles Times (Orange County Edition), February 17, 2003, p. B8.

³⁷ MacDonald 1998a, Ch. 2.

göstermeye her zaman hazır olduklarını” belirtmiştir.³⁸ On sekizinci yüzyıl İngiliz tarihçisi Edward Gibbon, antik dünyada Yahudilere yönelik fanatik nefretten etkilenmiştir:

Nero'nun hükümdarlığından Antoninus Pius'un hükümdarlığına kadar, Yahudiler Roma'nın egemenliğine karşı şiddetli bir sabırsızlık duydular ve bu sabırsızlık defalarca en şiddetli katliamlara ve ayaklanmalara yol açtı. İnsanlık, masum yerlilerle haince bir dostluk içinde yaşadıkları Mısır, Kıbrıs ve Cyrene şehirlerinde yaptıkları korkunç zulümleri anlatırken şok olur; ve korkunç ve saf batıl inançları onları sadece Roma hükümetinin değil, insan türünün de amansız düşmanları haline getirmiş gibi görünen bu fanatik ırka karşı lejyonların silahlarıyla uygulanan şiddetli misillemeyi alkışlama eğilimindeyiz.³⁹

On dokuzuncu yüzyıl İspanyol tarihçisi José Amador de los Rios, Müslümanların İspanya'yı fethine yardım eden İspanyol Yahudileri için “yaşadıkları topraklara karşı hiçbir sevgi beslemeden, bir halkı yücelten duygulardan hiçbirine sahip olmadan ve nihayet cömertlik duygularından yoksun bir şekilde, sadece açgözlülüklerini beslemeyi ve Gotları mahvetmeyi amaçladılar; kinlerini ortaya koyma fırsatını yakaladılar ve yüzyıllar boyunca biriktirdikleri nefretleriyle övündüler” diye yazmıştır.⁴⁰ 1913 yılında ekonomist Werner Sombart, Yahudiler ve Modern Kapitalizm adlı klâsik eserinde Yahudiliği şöyle özetlemiştir: “Kendi başlarına bir grupturlar ve bu nedenle de ayrı ayırdırlar; bu antik çağlardan beri böyledir. Tüm uluslar onların başkalarına duydukları nefretten etkilenmiştir.”⁴¹

Meir Y. Soloveichik'in “Nefretin Erdemi” başlıklı yakın tarihli bir makalesi, bu normatif Yahudi fanatik nefreti temasını güçlendirmektedir.⁴² “Affetmenin genellikle bir erdem olmasına rağmen, Yahudilik korkunç derecede kötü olanla uğraşıldığında nefretin erdemli olabileceğine inanır. Affetmek yerine kötülük dileyebiliriz; tövbe etmeyi ummak yerine düşmanlarımızın Tanrı'nın gazabına uğramasını umabiliriz.” Soloveichik, Eski Ahit'in İsraililerin düşmanlarına uygulanan korkunç şiddet içeren ölümlerin tasvirleriyle dolu olduğunu belirtmektedir; bu tasvirler sadece intikam arzusunu değil, aynı zamanda akla gelebilecek en kanlı, en aşağılayıcı şekilde intikam alma arzusunu da içermektedir: “İbranî peygamberler düşmanlarından nefret etmekle kalmıyor, onların acılarından zevk alıyor ve bunda makul bir adalet buluyorlardı.” Ester Kitabı'nda, Yahudiler kendilerine zulmeden Haman'ın on oğlunu öldürdükten sonra, Ester onların darağacında asılmasını ister.

Yahudilikteki bu normatif fanatik nefret, Ortodoks Yahudiler arasında “*yemach shemo*”, yani “adı batsın”

ifadesinin yaygın olarak kullanılmasıyla görülebilir. Bu ifade “Yahudi ulusunun geçmişteki ya da günümüzdeki büyük bir düşmanından bahsedildiğinde” kullanılır. Örneğin, bir kişi sohbet sırasında gelişigüzel bir şekilde ‘Tanrıya şükür, büyükbabam ve büyükbabam Hitler, *yemach shemo*, iktidara gelmeden önce Almanya’yı terk etti’ diyebilir. Ya da: ‘Ailem Naziler tarafından öldürüldü, *yemach shemam*’.⁴³ Yine geçmişte yaşanan acıların güçlü bilincinin günümüzde yoğun bir nefrete yol açtığını görüyoruz:

Nefretin doğasında var olan bir başka tehlike de, geçmişte yaptıkları yanlışlar nedeniyle şimdiki kurumlara olan nefretimizi yanlış yönlendirebilmemizdir. Örneğin, Almanya şu anda Avrupa’daki en İsrail yanlısı ülkelerden biri olmasına rağmen, bazı dindaşlarımız Alman olan her şeye karşı özel bir nefret besliyor. Benzer şekilde, yüzyıllar boyunca çektiği acılardan sonra, bugün kendilerini tehdit edenler lâikler ve İslâmcılar olmasına ve Hıristiyanların aslında doğal müttefikleri olarak görülmesi gerekmesine rağmen, kendi deneyimlerime göre pek çok Yahudi dindar Hıristiyanları hor görmeye devam ediyor. Pek çok Yahudi entelektüel ve nüfuz sahibi kişi, Hıristiyanlığın gerçekliğine dair her iddiayı hala antisemitik bir saldırı olarak algılamaktadır. Katolik Kilisesi’nin Hıristiyanlığı kabul eden bir Yahudi olan Edith Stein’i takdis etmesinin ardından, bazı önde gelen Yahudiler Kilise’nin Holokost’a neden olan rolünü örtbas etmeye çalıştığını iddia etmiştir. Bir de tarihçi Daniel Jonah Goldhagen var ki, Katolik Kilisesi’nin Hıristiyanlığın tek gerçek inanç olduğunu savunmaya yönelik her türlü girişiminin, Kilise’nin geçmişte işlediği suçların devamı niteliğinde olduğunu ileri sürmüştür. Bir kez alevlenen nefreti söndürmek zordur.

Soloveichik, Yahudilerin Amerika Birleşik Devletleri’nin geleneksel halklarına ve kültürüne yönelik nefretini de dahil etmiş olabilir. Bu nefret, 1920’ler ve 1930’larda Doğu Avrupa’dan Yahudi göçünü kısıtladığı için Holokost’ta daha fazla sayıda Yahudi’nin ölmesine yol açtığı düşünülen 1924 tarihli göçmenlik yasasının Yahudiler tarafından hatırlanmasından kaynaklanmaktadır. Yahudiler ayrıca İkinci Dünya Savaşı öncesinde ABD’de yaygın olan Yahudi karşıtı tutumların da farkındadır. Dünya Savaşı’ndan sonra ABD’de Yahudi karşıtı tutumların fiilen ortadan kalkmasına ve ABD ile İsrail arasındaki güçlü bağlara rağmen bu nefret devam etmektedir.⁴⁴

Yahudi aktivistler tarafından ortaya atılan argümanlardaki açıkça hatalı mantık ve bariz kişisel çıkarlar göz önüne alındığında, Yahudilerin sıklıkla kendi kendilerini kandırdıklarını düşünmek mantıksız değildir. Aslında,

³⁸ Tacitus, 1942, 659.

³⁹ Gibbon 1909, Ch. 16, 78.

⁴⁰ Walsh 1930 içinde, 196.

⁴¹ Sombart 1913, 240.

⁴² Soloveichik 2003. <http://www.firstthings.com/ftissues/ft0302/articles/soloveichik.html>

⁴³ Ibid.

⁴⁴ Bkz. MacDonald 1998/2002, Preface.

kendini kandırma Yahudi ahlâkî tikelciliğinin çok önemli bir bileşenidir. Separation and Its Discontents⁴⁵ adlı kitabında Yahudilerin kendi kendilerini kandırmaları üzerine koca bir bölüm yazdım ancak bu yeterli olmadı. Yine Kim Chernin şöyle yazmıştır:

Bir halk olarak mağduriyet duygumuz bilme, tanıma, adlandırma ve hatırlama kapasitemize karşı tehlikeli ve kışkırtıcı bir şekilde işliyor. Kendimizi kurban olarak benimsemişimiz için, bırakın bugünkü durumumuzu, kendi tarihimizi bile doğru okuyamıyoruz. Yaşadığımız şiddetin hikayesi, üzerinde tekrar tekrar düşündüğümüz kutsal bir metinde yer alsa bile, onu göremiyoruz. Mağdur olma ihtimali en yüksek insanlar olarak kendi kendimizi seçmemiz, kendi geleneğimizi netleştirmek yerine belirsizleştiriyor. Yuşâ'nın öyküsünü, halkımızın vaat edilmiş topraklara sahip olma hakkını elde edişinin öyküsü olarak okuduğumda kaç kez durup kendi kendime "ama bu diğer halklara yönelik tecavüz, yağma, katliam, işgal ve yıkımın öyküsüdür" dediğimi saymıyorum. Bu haliyle, İsraili yerleşimcilerin ve İsrail ordusunun bugünkü davranışlarıyla rahatsız edici derecede yakın bir benzerlik taşıyor; biz de bu davranışların ne olduğunu göremiyoruz. Kendi psikolojimizin yılan gibi kıvrılan yolunun izini sürüyoruz. Bu yol, şiddete başvurma hakkını kendimizde bulmamıza ve hem Yahudi kimliğimizde hem de dünyayı algılama biçimimizde kaçınılmaz bir çarpıklığa neden olmaktadır. Söz konusu yolun son tahlilde bizi dille zorlu bir ilişki içine sokan bir mağduriyet inancı etrafında örgütlendirdiğini görüyoruz.

İsrail hakkındaki görüşlerini ifade ettiği için profesyonel olarak acı çeken siyasî köşe yazarı Joe Sobran, tüm Orta Doğu'nun İsrail'in çıkarları doğrultusunda yeniden yapılandırılmasını savunan etkili Yahudi sesler korosundan biri olan Norman Podhoretz'in ahlâkî tikelciliğini şu şekilde ortaya koyuyor:

Podhoretz, şu anda Irak ile savaş çağrısı yapanların pek çoğunun Maniheizt fantezi dünyasını farkında olmadan ifşa etmiştir. ABD ve İsrail "iyi"dir; Arap-Müslüman devletler "kötü"dür; ve bu savaşa karşı çıkanlar, görünüşte tarafsız ama gerçekte "kötü"nün yanında yer alan "ahlâkî göreceliliği" temsil etmektedir. Bu tek kelimeyle dengesizdir. Kötülüğü yalnızca düşmanlarında görme yeteneği "ahlâkî netlik" değildir. Bu fanatizmin özüdür. Şimdi bize bir tür fanatizme karşı başka bir fanatizmle savaşmamız tavsiye ediliyor. [Vurgu bana ait]

Sobran'ın da belirttiği gibi, ahlâkî tikelcilik bilinçsizdir - bir kendini kandırma örneğidir. Dünya, Yahudiler için iki bin yıldan uzun bir süredir olduğu gibi, iyi ve kötü (iç grup-dış grup) olarak ikiye ayrılmıştır. Geçenlerde Jared Taylor

ve David Horowitz Yahudi meselelerine değinen bir tartışmaya girdiler. Taylor şöyle yazıyor:

Bay Horowitz "hepimiz kimlik politikalarının esiriyiz" fikrinden üzüntü duyuyor ve ırk ve etnik kökenin üstesinden gelmek için çalışmamız gereken önemsiz konular olduğunu ima ediyor. Eğer öyleyse, FrontPageMag'in ana sayfasında neden sürekli olarak "David'in İsrail'i Savunma Kampanyası"na bağış çağrısı yapılıyor? Neden Kürdistan, Tibet, Bask ya da Çeçenistan değil de İsrail? Çünkü Bay Horowitz Yahudi. Onun İsrail'e olan bağlılığı, tam da benim ve diğer ırk bilincine sahip beyazların reddettiği türden bir tikelci kimliğin ifadesidir. Öz-bilinçli bir Yahudi devletini tutkuyla destekliyor ama ben öz-bilinçli beyaz bir Amerika'ya dönüşten bahsettiğimde, bunu "çokkültürlü miyazmaya teslim olmak" olarak adlandırıyor. İsrail için açıkça etnik bir kimliği destekliyor ama Amerikalıların böyle bir kimliğe sahip olmasına izin verilmemesi gerektiğini söylüyor... Eğer bir Yahudi bir İsrail'i destekliyorsa, bir beyaz da Amerika'yı desteklemelidir.⁴⁶

Taylor, Horowitz'in kendi kendini aldattığını ya da tutarsız olduğunu öne sürmektedir. Horowitz'in kendi anne babasının kendini kandırdığının farkında olması ilginçtir. Horowitz'in ebeveynlerine ilişkin tasviri, yirminci yüzyılın ortalarında Amerika'daki Yahudi komünistlerin gürültülü evrenselciliğinin altında yatan güçlü etnosentrizmi göstermektedir. Horowitz, Radikal Oğul adlı kitabında, Komünist Parti tarafından yönetilen ve Yahudi bayramlarına siyasî bir yorum getirilen bir "şul"a (yani bir sinagoga) katılan ebeveynlerinin dünyasını anlatıyor. Psikolojik olarak bu insanlar on sekizinci yüzyıl Polonya'sında da olabilirlerdi, ancak herhangi bir Yahudi kimliğinin tamamen farkında değillerdi. Horowitz şöyle yazıyor:

Ailemin Komünist Parti'ye katılarak ve Sunnyside'a taşınarak yaptığı şey gettoya geri dönmektir. Aynı ortak özel dil, aynı hermetik olarak mühürlenmiş evren, dış dünyaya bir yüzünü, kabileye başka bir yüzünü gösteren aynı ikili duruş vardı. Daha da önemlisi, aynı zulüm için işaretlenmiş ve özel olarak görevlendirilmiş olma inancı, dışarıdaki daha güçlü ve sayıca daha fazla olan goyimlere karşı ahlâkî üstünlük duygusu vardı. Ve aynı sapkın düşünceler yüzünden kovulma korkusu vardı ki bu seçilmişleri inanca perçinleyen korkuydu.⁴⁷

Yahudiler buldukları her yerde, bunu yaptıklarının tamamen farkında olmasalar bile, Yahudi sosyal yapısını yeniden yaratırlar. Bu komünistlere Yahudi bağlılıkları sorulduğunda, herhangi bir bağlılıkları olduğunu reddetmişlerdir.⁴⁸ Hepsi başka Yahudilerle evlenmiş olmasına rağmen, etnik olarak Yahudi eşler seçtiklerinin de bilinçli olarak farkında

⁴⁵ MacDonald 1998a.

⁴⁶ http://www.amren.com/horowitz_reply.htm

⁴⁷ Horowitz 1997, 42

⁴⁸ Bkz. MacDonald 1998b/2002, Chap. 3

değillerdir. Bu inkar, yirminci yüzyılda Yahudilerin radikal soldaki rolünü önemsizleştirmeye çalışan Yahudi örgütleri ve Yahudi entelektüel savunucuları için faydalı olmuştur. Örneğin, 1920'lerin Kızıl Korku döneminden başlayarak Soğuk Savaş dönemine kadar ADL'nin yaygın bir taktiği, Yahudi radikallerin artık Yahudi olmadıklarını çünkü Yahudi dini bağlılıkları olmadığını iddia etmektir.⁴⁹

Yahudi olmayanlar, Yahudilerin bu ahlâkî tikelcilik ve kendini kandırma özelliklerinin gerçekte ne kadar güçlü olduğunu gerçekten anlayamama riskiyle karşı karşıyadır. Horowitz, İsrail'e verdiği kuduz destekle yüzleştiğinde, etnik kökeninin bununla epey ilgisi olduğunu sadece reddediyor; İsrail'i bir ilke meselesi olarak -evrenselci ahlâkî ilkelere olan bağlılığı- destekliyor ve İsrail ile Batı arasındaki ilişkinin altını çiziyor: "İsrail, Amerika Birleşik Devletleri'ne saldıran aynı düşmanın saldırısı altında. İsrail Batı kültürünün çıkış noktasıdır."⁵⁰ Bu, İsrail'in Filistinlilere muamelesinin ABD'nin saldırıya uğramasının ve Arap dünyasında nefret edilmesinin nedenlerinden biri olduğu gerçeğini görmezden gelmektedir. Ayrıca Batı kültürünün ve onun güçlü bireycilik anlayışının Yahudiliğin antitezi olduğu ve İsrail'in Batılı kimliğinin onun etnik temelli bir devlet olarak derin yapısını örttüğü gerçeğini de görmezden gelmektedir.

Kendi etnik bağlılıklarının derinliğini göremeyen ya da en azından kabul etmeyen ve başkalarının etnik çıkarlarını tehlikeye atacak şekilde davranmaya devam eden insanlarla tartışmak zordur. Horowitz (ve ailesi) gibi insanlar, etnik bağlılıkları herkes için aşikâr olsa bile bunu göremezler. Aynı şeyi Charles Krauthammer, William Safire, William Kristol, Norman Podhoretz ve ABD medyası tarafından sunulan İsrail algısına toplu olarak hakim olan önde gelen Yahudi lejyonu için de söyleyebiliriz. Horowitz'in ABD'yi etnik içeriği olmayan evrensel ilkeler bütünü olarak resmetmesi şaşırtıcı değildir. Bu fikir, neredeyse bir asır önce, ABD'nin ırksal/etnik temelli özellikleri olan bir Avrupa medeniyeti olduğuna dair güçlü bir anlayışın var olduğu bir dönemde, başta Horace Kallen olmak üzere Yahudi entelektüeller tarafından ortaya atılmıştır.⁵¹ Hepimizin bildiği gibi, bu dünya ve onun entelektüel altyapısı yok olmuştur ve ABD'nin Avrupalı ırksal/etnik anlayışına karşı çıkan başlıca gücün, her türlü Avrupa etnisitesi veya Avrupalı etnik çıkar duygusunu toplu olarak patolojik hale getiren bir dizi Yahudi entelektüel ve siyasî hareket olduğunu göstermeye çalıştım.⁵²

Aşırı etnosentrizmin örgütlü Yahudi toplumunun tüm kesimlerine yayılmaya devam ettiği göz önüne alındığında, Eleştiri Kültürü'nde tartıştığım hareketlerde ortak bir duygu olan Avrupalıların etnik kökenlerinden

arındırılmasının savunulması, en iyi şekilde tarihsel düşman olarak görülen halklara karşı stratejik bir hamle olarak görülebilir. CofC'nin 8. Bölümünde, özellikle İsrail'in izlediği politikalar ile Yahudi örgütlerinin ABD'de izlediği politikalar açısından benzer çifte standartların uzun bir listesine dikkat çekiyorum. Bu politikalar arasında kilise-devlet ayrımı, çok kültürlülüğe yönelik tutumlar ve baskın etnik grubu kayıran göç politikaları yer almaktadır. Bu çifte standart oldukça yaygındır. CofC'de belirtildiği üzere, Batılı kitlelere hitap eden Yahudi savunucular, Batılı ahlâkî ve entelektüel söylemin temel bir özelliği olan ahlâkî açıdan evrenselci dil açısından Yahudi (tikelci) çıkarlarını tatmin eden politikaları desteklemişlerdir; David Horowitz'in İsrail'e olan bağlılığını rasyonalize etmesi bunun en iyi örneğidir.

Aşırı etnosentrizmin örgütlü Yahudi toplumunun tüm kesimlerine yayılmaya devam ettiği göz önüne alındığında, Eleştiri Kültürü'nde tartıştığım hareketlerde ortak bir duygu olan Avrupalıların etnik kökenlerinden arındırılmasının savunulması, en iyi şekilde tarihsel düşman olarak görülen halklara karşı stratejik bir hamle olarak görülebilir. CofC'nin 8. Bölümünde, özellikle İsrail'in izlediği politikalar ile Yahudi örgütlerinin ABD'de izlediği politikalar açısından benzer çifte standartların uzun bir listesine dikkat çekiyorum. Bu politikalar arasında kilise-devlet ayrımı, çok kültürlülüğe yönelik tutumlar ve baskın etnik grubu kayıran göç politikaları yer almaktadır. Bu çifte standart oldukça yaygındır. CofC'de belirtildiği üzere, Batılı kitlelere hitap eden Yahudi savunucular, Batılı ahlâkî ve entelektüel söylemin merkezî bir özelliği olan ahlâkî açıdan evrenselci dil açısından Yahudi (tikelci) çıkarlarını tatmin eden politikaları desteklemişlerdir; David Horowitz'in İsrail'e olan bağlılığını rasyonalize etmesi bunun en iyi örneğidir.

CofC'nin ana temalarından biri, Yahudi örgütlerinin Amerika Birleşik Devletleri'nin bir Avrupa ulusu olması gerektiği fikrine karşı çıkılmasında belirleyici bir rol oynamış olmasıdır. Bununla birlikte, bu kuruluşlar Yahudi halkının bir ulusu olarak İsrail'in güçlü destekçileri olmuşlardır. Meselâ ADL'nin 28 Mayıs 1999 tarihli basın açıklamasını ele alalım:

İftirayla Mücadele Birliği (Anti-Defamation League = ADL) bugün Almanya'nın göç yasasında yapılan kapsamlı değişiklikleri övdü ve ülkenin bir zamanlar katı olan vatandaşlığa kabul koşullarının hafifletilmesinin "çeşitlilik ve kabul için bir iklim sağlayacağını" söyledi. ADL Ulusal Direktörü Abraham H. Foxman, güçlü demokrasisine rağmen on yıllardır sadece kan veya soy bağına dayalı vatandaşlık politikasını sürdüren bir toplumda çoğulculuğun

⁴⁹ MacDonald 1998a, Ch. 6; 1998/2002, Preface.

⁵⁰ Horowitz 2002.

⁵¹ MacDonald 1998b/2002.

⁵² Ibid.

kök saldığını görmek cesaret verici” dedi. “Göçmenlik şartlarının hafifletilmesi, Almanya’nın Holokost tarihi ve Yahudiler ile diğer azınlık gruplarına yönelik zulmü ışığında özellikle önemlidir. Yeni yasa, ‘biz ve onlar’ kavramının yerini herkes için vatandaşlık ilkesinin alacağı, yabancı düşmanlığının ağır mirasına sahip bir ülkede çeşitlilik ve kabul için bir iklim sağlayacaktır.”⁵³

İsrail’de yürürlükte olan ve Yahudilere yönelik göçü kısıtlayan benzer yasalardan ya da İsrail’e veya işgal altındaki topraklara geri dönmek isteyen Filistinli mültecilerin geri dönüş olasılığını reddeden uzun süredir devam eden politikadan hiç bahsedilmemektedir. Almanya’nın karakteristik özelliği olduğu iddia edilen “onlara karşı biz” tutumundaki muhtemel değişim alkışlanırken, İsrail’in ve tarih boyunca Yahudi kültürünün karakteristik özelliği olan “onlara karşı biz” tutumundan hiç bahsedilmemektedir. Geçtiğimiz günlerde İsrail İçişleri Bakanlığı, Yahudiliğe geçen yeni göçmenlerin artık Yahudi olmayan aile üyelerini ülkeye getiremeyeceklerine karar verdi. Bu kararın İsrail’e gelmeye hak kazanan göçmen sayısını yarı yarıya azaltması bekleniyor. Bununla birlikte, Yahudi örgütleri İsrail’e sorgusuz sualsiz desteklerini sürdürürken ABD’ye çok etkili göçün güçlü savunucuları olmaya devam etmektedir. Bu yaygın çifte standart, yazar Vincent Sheean tarafından 1930 yılında Filistin’deki Siyonistlere ilişkin gözlemlerinde fark edilmiştir: “İdealizm nasıl da müthiş bir sinizmlle el ele gidiyor;... nasıl da kendi işlerinde, Filistin konusunda faşist, diğer her şeyde enternasyonalistler.”⁵⁴ Sağ el, sol elin ne yaptığını bilmiyor (kendini kandırmanın daniskası).

Yahudi etnosentrizmi, Yahudi gruplarının genetik bağlılığını destekleyen bilimsel çalışmaların ortaya çıkmaya devam etmesi anlamında sağlam temellere dayanmaktadır. Son zamanlarda yapılan çalışmalar arasında en dikkate şayan olanı Michael Hammer ve arkadaşlarınıninkidir.⁵⁵ Hammer ve arkadaşları, Y kromozomu verilerine dayanarak, 2000 yıllık bir dönemde Yahudi toplulukları içindeki her 200 çiftleşmeden 1’inin Yahudi olmayanlarla olduğu sonucuna varmıştır.

Yoğun etnosentrizmleri nedeniyle, Yahudiler birbirleriyle büyük bir uyum içinde olma eğilimindedirler - bu da etkili gruplar oluşturmada önemli bir bileşendir. Diğer etnik grup üyelerine yönelik bu güçlü çekimi anlamanın bir yolu J. Philippe Rushton’ın Genetik Benzerlik Teorisidir (Genetic Similarity Theory-GST).⁵⁶ GST’ye göre insanlar genetik olarak kendilerine benzeyen diğerlerine ilgi duyarlar. Evrimsel biyolojinin temel fikirlerinden biri, insanların benzer genleri

paylaştıkları için akrabalarına yardım etmelerinin beklendiğidir. Bir baba çocuğuna ya da bir amca yeğenine yardım ettiğinde, yakın genetik ilişkileri nedeniyle aslında kendisine de yardım etmiş olur. (Ebeveynler genlerinin yarısını çocuklarıyla paylaşır; amcalar genlerinin dörtte birini yeğenleriyle paylaşır.⁵⁷) GST, insanların akraba olmasalar bile genetik olarak kendilerine benzeyen diğer kişileri tercih ettiklerinde fayda sağladıklarını savunarak bu kavramı akraba olmayanlara da genişletmektedir.

GST, Yahudiler arasındaki iş birliği ve bağlılığı anlamak için bazı önemli çıkarımlara sahiptir. O, insanların genetik olarak kendilerine daha çok benzeyen diğer insanlara karşı daha dostça davranacağını öngörmektedir. Yahudiler ve Yahudi olmayanlar söz konusu olduğunda, Yahudilerin diğer Yahudilerle arkadaşlık ve ittifak kurma olasılığının daha yüksek olacağını ve bu ilişkilerde yüksek düzeyde uyum ve psikolojik tatmin olacağını öngörmektedir.

GST, Yahudiler arasındaki olağanüstü uyum ve bağlılığı açıklamaktadır. Yahudilerin büyük çoğunluğu genetik olarak yakın akraba olduğundan, GST diğer Yahudilerden çok etkileneceklerini ve hatta ayırt edici kıyafet ve saç stilleri olmadığında bile onları tanıyabileceklerini öngörmektedir. Bu ifade için anekdot niteliğinde kanıtlar mevcuttur. İlahiyatçı Eugene Borowitz, Yahudilerin sosyal ortamlarda birbirlerini aradıklarını ve kimin Yahudi olduğunu keşfettikten sonra kendilerini “çok daha evlerinde” hissettiklerini yazmaktadır.⁵⁸ “Çoğu Yahudi, ağır kamuflaja rağmen başka bir Yahudi’nin varlığını tespit etmelerini sağlayan kişiler arası bir dost-düşman algılama cihazına sahip olduklarını iddia etmektedir.” Bir başka Yahudi yazar, diğer Yahudilerle yaşadığı inanılmaz birlik duygusundan ve bazı Yahudilerin “J-dar” adını verdiği bir yetenekle kamuya açık yerlerde diğer Yahudileri tanıma yeteneğinden bahsetmektedir.⁵⁹ Yahudi olmayan nişanlıyla yemek yerken, diğer bazı Yahudiler tarafından hemen Yahudi olarak tanınmakta ve aralarında Yahudi olmayan arkadaşını dışlayan bir “kardeşlik bağı” oluşmaktadır.

Clinton yönetiminin Çalışma Bakanı Robert Reich, Federal Rezerv Kurulu Başkanı Alan Greenspan ile ilk yüz yüze görüşmesinde şunları yazmıştı: “Daha önce hiç tanışmadık ama onu hemen tanıdım. Tek bir bakış, tek bir cümle ve nerede büyüdüğünü, nasıl büyüdüğünü, azmini ve mizah anlayışını nereden aldığını biliyorum. O New Yorklu. Yahudi. Görünüşü Louis amcama, sesi Sam amcama benziyor. Sayısız düğünde, rüşt töreninde ve cenazede birlikte olduğumuzu hissediyorum. Genetik yapısını

⁵³ www.adl.org/presrele/dirab%5F41/3396%5F41.asp

⁵⁴ Boyle 2001.

⁵⁵ Hammer et al. 2000.

⁵⁶ Bkz. Rushton 1989; 1999.

⁵⁷ Bu, ortak bir atadan miras alındıkları için aynı olan genleri ifade eder. Amcalar ve yeğenler ortalama olarak genlerinin yalnızca dörtte birini

paylaşırlar. İlişki bir kardeşlik ilişkisi aracılığıyla gerçekleştiğinden, gerçek yüzde değişebilir. Kardeşler rastgele süreçlere bağlı olarak birbirlerine az ya da çok benzeyebilirler, ancak ortalama olarak genlerinin yarısını paylaşırlar.⁵⁴ Borowitz 1973, 136.

⁵⁸ Borowitz 1973, 136.

⁵⁹ Toronto Globe and Mail, May 11, 1993.

biliyorum. Son beş yüz yıl içinde -belki daha da yakın bir zamanda- aynı atayı paylaştığımızdan eminim.”⁶⁰ Reich neredeyse kesinlikle haklı: O ve Greenspan gerçekten de yakın zamanda ortak bir ataya sahipler ve bu genetik yakınlık birbirlerine karşı neredeyse doğaüstü bir çekim duymalarına neden oluyor. Ya da “Yahudiliğin ve Yahudilerin karşı konulmaz cazibesini, kendilerini kelimelere ne kadar az bırakırlarsa o kadar güçlü olan birçok karanlık duygusal gücü ve aynı zamanda içsel kimliğin açık bilincini, aynı zihinsel yapının gizliliğini bulduğunu”⁶¹ söyleyen Sigmund Freud’u düşünün.

Yahudilikle ilgili herhangi bir tartışma, Yahudilerin birbirleri arasında sahip oldukları bu inanılmaz güçlü bağla başlamalı ve muhtemelen bununla sona ermelidir. Bu, yakın genetik ilişkileri ve grup uyumunun altında yatan psikolojik mekanizmaların yoğunlaşmasıyla oluşan bir bağdır. Yahudiler arasındaki bu güçlü bağ, yüksek düzeyde odaklanmış gruplarda iş birliği yapma becerisine dönüşür.

Bu bölümün sonuç cümleleri kabilinden şu söylenebilir: Genel olarak, günümüzün örgütlü Yahudi toplumu yüksek düzeyde Yahudi kimliği ve etnosentrizm ile karakterize edilmektedir. ADL, American Jewish Committee, Hebrew Immigrant Aid Society gibi Yahudi aktivist örgütleri ve neomuhafazakar düşünce kuruluşları köktendinci ve Ortodoksların eseri olmayıp, dindar olmayan Yahudiler ve Reform Yahudileri de dahil olmak üzere geniş Yahudi toplumu temsil etmektedir. Genel olarak, insanlar Yahudi cemaatine ne kadar aktif bir şekilde katılırlarsa, evliliklerin önlenmesi ve Yahudi etnik bütünlüğünün korunması konusunda o kadar kararlı olurlar. Daha az bağlı Yahudiler arasında önemli düzeyde evlilik olmasına rağmen, ABD’deki Yahudi cemaatinin liderliği şu anda önemli ölçüde evlilik yapmış kişilerin çocuklarından oluşmamaktadır.

Yahudi etnosentrizmi, kesinlikle daha aşırı çeşitler arasında yer almasına rağmen, nihayetinde basit bir geleneksel insan etnosentrizmidir. Ancak bu kadar büyüleyici olan şey, Yahudi etnosentrizminin entelektüel desteğinin örtüsü, buna yönelik rasyonelleştirmelerin karmaşıklığı ve entelektüel gelişmişliği (bunlardan bazıları Ayrılık ve Hoşnutsuzlukları’nda⁶² gözden geçirilmiştir) ve oldukça korkunç ikiye bölme veya soğukkanlı aldatmacadır. Yahudilerin Avrupalılar arasında etnik merkezçiliğe karşı muhalefeti göz önüne alındığında bu durum daha da belirginleşmektedir.

YAHUDİLER AKILLI VE ZENGİNDİRLER

ABD Yahudilerinin büyük çoğunluğu Aşkenaz Yahudileridir. Bu grup, ortalama IQ’su yaklaşık 115 olan ve sözel IQ’su oldukça yüksek olan çok zeki bir gruptur.⁶³ Sözel IQ, çağdaş toplumlarda meslekî başarı ve yukarı doğru hareketliliğin en iyi belirleyicisi olduğundan,⁶⁴ Yahudilerin ABD’de elit bir grup olması şaşırtıcı değildir. Frank Salter, Yahudi toplumunu ilgilendiren konularda (İsrail, göç, genel olarak etnik politika) Yahudi grupların, nüfusun yaklaşık %2,5’ini temsil etmelerine rağmen Avrupalı Amerikalıların dört katı etkiye sahip olduğunu göstermiştir.⁶⁵ Son veriler, ABD’de Yahudilerin kişi başına düşen gelirin Yahudi olmayanların neredeyse iki katı olduğunu göstermektedir ki bu siyah-beyaz gelir farkından daha büyük bir farktır.⁶⁶ Yahudiler nüfusun %3’ünden daha azını oluşturmalarına rağmen, Forbes’un en zengin dört yüz Amerikalı listesindeki kişilerin dörtte birinden fazlasını oluşturmaktadırlar. Forbes 400’ün en zengin kırk Amerikalısının %45’ini Yahudiler oluşturmaktadır. Tüm Amerikalı milyarderlerin üçte biri Yahudi’dir. Geliri 50.000 doların üzerinde olan Yahudi hanelerin oranı Yahudi olmayanların iki katıdır; öte yandan, geliri 20.000 doların altında olan Yahudi hanelerin oranı Yahudi olmayanların yarısı kadardır. Önde gelen üniversitelerdeki profesörlerin %20’si Yahudi’dir ve önde gelen New York ve Washington D.C. hukuk firmalarındaki ortakların %40’ı Yahudi’dir.⁶⁷

1996 yılında Amerika Birleşik Devletleri’nde yaklaşık üç yüz ulusal Yahudi kuruluşu vardı ve bunların toplam bütçesinin 6 milyar dolar civarında olduğu tahmin ediliyordu ki bu Birleşmiş Milletler üyelerinin yarısının gayri safi milli hasılasından daha büyük bir miktardır.⁶⁸ Örneğin 2001 yılında ADL yıllık bütçesinin 50.000.000 doların üzerinde olduğunu iddia etmiştir.⁶⁹ Ayrıca Yahudi davalarının finansmanında aktif olarak yer alan çok zengin Yahudilerden oluşan kritik bir kitle vardır. Irving Moskowitz İsrail’deki yerleşimci hareketini ve Washington DC’deki İsrail yanlısı, yeni muhafazakâr düşünce kuruluşlarını finanse ederken, Charles Bronfman, Ronald Lauder ve kötü şöhretli Marc Rich her yıl 20.000 genç Yahudi’yi İsrail’e getirerek Yahudiler arasında etnik bilinci artırmayı amaçlayan Birthright Israel programını finanse etmektedir. George Soros, Batı dünyasındaki liberal göç politikalarını finanse etmekte ve ayrıca Noel Ignatiev’i ve beyaz ırkın ortadan kaldırılmasına adanmış “İrk Haini” web sitesini finanse etmektedir. Bildiğim kadarıyla, Avrupalılar arasında etnik bilinci artırmayı ya da Avrupa’nın etnik çıkarlarını desteklemeyi amaçlayan

⁶⁰ Reich 1997, 79.

⁶¹ Gay 1988 içinde, 601.

⁶² MacDonald 1998a, Chs. 6–8.

⁶³ MacDonald 1994/2002, Ch. 7.

⁶⁴ Lynn 1992.

⁶⁵ Salter 2002.

⁶⁶ Thernstrom and Thernstrom, 1997.

⁶⁷ Silbiger 2000.

⁶⁸ Goldberg 1996, 38–39.

⁶⁹ www.adl.org

önemli bir fon kaynağı bulunmamaktadır.⁷⁰ ABD'deki Bradley ve Olin Vakıfları gibi muhafazakâr fonların başlıca kaynakları kesinlikle bu tür bir amaca yönelik değildir. Gerçekten de Bradley Vakfı, büyük ölçüde Yahudi olan yeni muhafazakâr hareket ve Güvenlik Politikası Merkezi gibi İsrail yanlısı düşünce kuruluşları için önemli bir finansman kaynağı olmuştur.⁷¹

Paul Findley⁷² Yahudilerin AIPAC ve ABD'deki diğer İsrail yanlısı aktivist grupların hoşuna giden pozisyonlara sahip siyasî adayları desteklemek için malî güçlerini kullandıklarına dair çok sayıda örnek sunmaktadır. İsrail yanlısı adaylara yönelik bu çok büyük malî destek günümüzde de devam etmektedir. Bunun en son örnekleri 2002 yılında Cynthia McKinney ve Earl Hilliard'ı Kongre'den uzaklaştırma kampanyalarıdır. Ağırlıklı olarak Yahudi finansman tabanı nedeniyle,⁷³ Demokrat adaylar özellikle savunmasızdır, ancak tüm adaylar bu baskıya maruz kalmaktadır çünkü İsrail yanlısı lobiyle en ufak bir anlaşmazlık durumunda Yahudi desteği rakiplerine aktarılacaktır.

İstihbarat aynı zamanda akademik dünyadan medyaya, iş dünyasına, siyasete ve hukuk mesleğine kadar tüm etkili pozisyonlara erişim sağlamak açısından da önemlidir. CofC'de Yahudi davalarını ve çıkarlarını ilerletmek için motive olan Yahudi ağları tarafından geliştirilen birkaç etkili Yahudi entelektüel hareketini anlatıyorum. Bu hareketler yirminci yüzyılda entelektüel solun belkemiğini oluşturmuştur ve etkileri günümüzde de devam etmektedir. Toplu olarak, Batı toplumunun temel ahlaki, siyasî ve ekonomik temellerini sorgulamaktadırlar. Bu hareketler büyük bir entelektüel tutku ve ahlaki coşkuyla ve çok yüksek düzeyde teorik sofistیکasyonla savunulmuştur. Bu serinin üçüncü makalesinde ele alınan yeni-muhafazakâr harekette olduğu gibi, bu hareketlerin tümü, en azından kısmen Yahudilerin ana akım medyanın sahipleri ve yapımcıları olarak yüksek oranda temsil edilmeleri nedeniyle, prestijli ana akım medya kaynaklarına hazır erişime sahipti.⁷⁴ Bu hareketlerin tümü prestijli üniversitelerde güçlü bir şekilde temsil ediliyordu ve çalışmaları prestijli ana akım akademik ve ticarî yayıncılar tarafından yayınlanmıştır.

Zekâ Yahudi aktivizminde de kendini gösterir. Yahudi aktivizmi basketbolda tam saha pres gibidir; yani mümkün olan her açıdan yoğun baskı gibi. Ancak yoğunluğun yanı sıra, Yahudi aktivitesi çok iyi organize ve finanse edilmiş ayrıca sofistike bilimsel entelektüel savunmalarla da desteklenmiştir. ABD göçmenlik politikasını değiştirmeye

yönelik uzun ve nihayetinde başarılı girişim buna iyi bir örnektir.⁷⁵ Göçmenlik politikasını etkileyen başlıca Yahudi aktivist örgüt olan Amerikan Yahudi Komitesi, "güçlü liderlik, iç uyum, iyi finanse edilen programlar, sofistike lobi teknikleri, iyi seçilmiş Yahudi olmayan müttefikler ve iyi zamanlama" ile karakterize edilmiştir.⁷⁶ Louis Marshall gibi en görünür Yahudi aktivistler, entelektüel açıdan parlak ve göçmenlik ve diğer Yahudi davaları adına verdikleri mücadelelerde son derece enerjik ve becerikliydiler. Kısıtlayıcı argümanlar medyada yer aldığı anda, Amerikan Yahudi Komitesi buna en azından bilimsel verilere dayanan ve tipik olarak tüm topluma fayda sağlayan evrenselci terimlerle ifade edilen sofistike karşılıklar vermiştir. Ulusal dergilerde göçmenlik lehine makaleler yayınlanmış ve gazete editörlerine mektuplar gönderilmiş; yetenekli avukatlar da yabancıların sınır dışı edilmesini engellemeyi amaçlayan yasal işlemler başlatmıştır.

Göçmenlik yanlısı lobi de çok iyi organize olmuştu. Senatör Henry Cabot Lodge gibi göçmenlik karşıtları ve Göçmenlik Kısıtlama Birliği gibi örgütler lobiciler tarafından yakın takibe alınmış ve baskı altında tutulmuştur. Washington'daki lobiciler ayrıca göçmenlik yasa tasarıları Kongre'den geçerken oy verme eğilimlerinin günlük karnesini tutuyor ve Başkan Taft ve Wilson'ı kısıtlayıcı göçmenlik yasalarını veto etmeye ikna etmek için yoğun ve başarılı çabalar sarf ediyorlardı. Katolik papazlar, kısıtlayıcı yasaların İtalya ve Macaristan'dan gelen göç üzerindeki etkilerini protesto etmek üzere görevlendirildi. Yahudi göçmenleri ülkenin dört bir yanına dağıtarak ve Yahudi yabancıları kamu desteğinden uzaklaştırarak göçle ilgili olumsuz algıları en aza indirmek için iyi organize edilmiş çalışmalar vardı. Bu amaçla son derece görünür ve gürültülü kitlesel protesto toplantıları düzenlenmiştir.⁷⁷

İstihbarat ve organizasyon, İsrail adına yapılan çağdaş Yahudi lobiciliğinde de görülmektedir. ABD Savunma Bakanlığı yetkililerinden Les Janka, "Her türlü dış politika meselesinde Amerikan halkı sesini duyuramıyor. Yahudi gruplar istisnadır. Hazırlıklıdır ve çok iyi bilgilendirilmişlerdir. Üstelik de birlikte hareket ediyorlar. Dolayısıyla bürokratların onlara kayıtsız kalması çok zordur."⁷⁸

Amerika Siyonist Örgütü'nün (ZOA) ulusal başkanı Morton A. Klein, son derece zeki, yetkin ve kendini adanmış Yahudi aktivistlerin tipik bir örneğidir. ZOA web sitesinde Klein'in akademide biyoistatistikçi olarak ve Nixon, Ford ve Carter yönetimlerinde hükümet hizmetinde seçkin bir kariyere sahip olduğu belirtilmektedir. ABD'nin

⁷⁰ Salter 2002.

⁷¹ Vest 2002.

⁷² Findley 1989.

⁷³ Lipset and Raab, 1995.

⁷⁴ MacDonald 1998b/2002.

⁷⁵ MacDonald 1998b/2002, Ch. 7.

⁷⁶ Goldstein 1990, 333.

⁷⁷ Neuringer 1971.

⁷⁸ Findley 1989 164.

önde gelen Yahudi aktivistlerinden biri olarak, özellikle de İsrail'deki Likud politikalarıyla yakından ilişkili medya tarafından övgüler almıştır. Örneğin Wall Street Journal, ZOA'yı "kahraman ve bugün Amerikan Yahudi sahnesinde İsrail'in en güvenilir savunucusu" olarak nitelendirmiş ve şöyle devam etmiştir: "Oslo ve Arafat konusunda başından beri haklı olanlara bir selam çakmalıyız... bilge, cesur ve dürüst olan Morton Klein de ha keza... Amerikan Yahudi mücadelesinin tarihi yazıldığında, Bay Klein çok büyük bir figür olarak ortaya çıkacaktır." Web sitesi Klein'in ders kitaplarında, seyahat rehberlerinde, üniversitelerde, kiliselerde ve medyada "İsrail karşıtı önyargılara karşı" gösterdiği başarı ve Capitol Hill'deki çalışmalarıyla övünüyor." Klein, bir Arap Amerikalı olan Joe Zogby'nin Dışişleri Bakanlığı'na atanmasını engellemek ve Clinton'un Dışişleri Bakan Yardımcısı adayı Strobe Talbott'un atanmasını sağlamak için başarılı çabalara öncülük etmiştir. Klein'in İsrail yanlısı makaleleri ana akım ve Yahudi medyasında geniş bir yelpazede yer almıştır: *New York Times*, *Washington Post*, *Los Angeles Times*, *New Republic*, *New Yorker*, *Commentary*, *Near East Report*, *Reform Judaism*, *Moment*, *Forward*, *Jerusalem Post*, *Philadelphia Inquirer*, *Miami Herald*, *Chicago Tribune*, *Ha'aretz (Kudüs)*, *Maariv (Kudüs)* ve *İsrail-Rus gazetesi Vesti*.

Klein'in aktivizmi, Yahudi aktivistlerin ve örgütlerin sahip olduğu büyük medyaya erişimin önemini vurgulamaktadır ki bu olgu en nihayetinde Yahudi istihbaratının izini sürmektedir. Yahudiler medyada mâlikler, yazarlar, yapımcılar ve editörler olarak çok büyük bir varlığa sahiptirler ki bu varlık tespit edilebilen diğer tüm gruplardan çok daha büyüktür.⁷⁹ Çağdaş dünyada bu varlık özellikle İsrail algısı açısından önemlidir. Dünyanın büyük bölümünde Filistinlilerin kuşatma altındaki mülksüz bir halk olduğu görüşü hâkimken, ABD'de İsrail'le ilgili medya haberleri İsrail yanlısı bir önyargının hâkimiyetindedir.⁸⁰ İsrail'e verilen desteğin kritik bir kaynağı da "İsrail'i refleksi olarak ve herhangi bir niteleme yapmadan destekleyeceklerine güvenilebilecek" profesyonel uzmanlar ordusudur.⁸¹ Yahudi medya kontrolünden kaynaklanan İsrail yanlılığının belki de en dikkat çekici örneği, Kanada'daki İngilizce gazetelerin %33'ünden fazlasını kontrol eden CanWest şirketinin sahipleri olan Asper ailesidir. CanWest, tüm başyazıların merkez ofis tarafından onaylanması gereken bir yayın politikası başlatmıştır. İfade özgürlüğü için Kanadalı Gazeteciler'in belirttiği gibi, "Asper ailesi Filistinlilerle olan çatışmalarında İsrail'i kararlı bir şekilde desteklemektedir ve Orta Doğu ile ilgili haberler özellikle hassas bir alan olarak

görünmektedir."⁸² CanWest, Filistin yanlısı veya İsrail karşıtı görüşler içeren makaleleri düzenlemek ve yayınlamak suretiyle, İsrail ile ilgili makalelerin içeriği üzerinde kontrol uygulamıştır. CanWest'in tutumunu benimsemeyen gazetecilerin kulağı çekilmiş ya da bunlar işten çıkarılmışlardır.

YAHUDİLER PSİKOLOJİK OLARAK YOĞUNDURLAR

Yahudi aktivizmini tam saha prese benzetmişim; acımasızca yoğun ve mümkün olan her açıyı kapsayan bir prese. Yahudilerin duygusal yoğunluk bakımından ortalamanın üzerinde olduğuna dair önemli kanıtlar bulunmaktadır.⁸³ Duygusal olarak yoğun insanlar hem olumlu hem de olumsuz duyguları yoğun bir şekilde yaşamaya meyillidirler.⁸⁴ Duygusal bir davranış yoğunlaştırıcı, bir enerji verici olarak düşünülebilir. Duygu yoğunluğu yüksek bireyler daha karmaşık sosyal ağlara ve çoklu ve hatta birbiriyle çelişen hedefler içeren daha karmaşık yaşamlara sahiptirler. Hedeflerinin peşinden yoğun bir şekilde koşarlar.

Yahudiler söz konusu olduğunda bu durum onların aktivizm çabalarının tonunu ve yoğunluğunu etkilemektedir. Yahudiler arasında, Yahudi davalarına yoğun bir şekilde kendini adanmış kritik bir kitle vardır. Bu kitle, Yahudi sorunlarına anında toplu yanıtlar üreten ve 7/24 esasına göre "var gücüyle çalışan" bir kesimdir. Yahudi aktivizminin amansız, "asla ölmem" diyen bir niteliği vardır. Bu yoğunluk, yukarıda açıklanan "kaygan zemin" tarzı tartışmayla el ele gitmektedir: Yahudi aktivizmi yoğun bir tepkidir çünkü Yahudi karşıtı tutum veya davranışların en önemsiz tezahürünün bile, devam etmesine izin verildiği takdirde kaçınılmaz olarak Yahudilerin toplu katliamına yol açacağı değerlendirilmektedir.

AIPAC'in etkinliğinin büyük bir kısmı, Yahudi parasını kendi tercih ettiği adaylara yönlendirme becerisinin yanı sıra, 60.000 üyesini hızla harekete geçirme maharetinde yatmaktadır. "Neredeyse her kongre bölgesinde... AIPAC, bir senatör ya da temsilcinin okşanmaya ihtiyacı olduğunda harekete geçirebileceği bir grup önde gelen vatan-daşa sahiptir."⁸⁵ Senatör Charles Percy, İsrail'in FKÖ ile müzakere etmesini ve barış için toprak takasına razı olmasını önerdiğinde, %95'i aleyhte olmak üzere 2.200 telgraf ve 4.000 mektup yağmuruna tutuldu ve bunların çoğu Chicago'daki Yahudi cemaatinden geldi.⁸⁶ Diğer taraf nadiren Yahudilerin tepkisinin yoğunluğuyla rekabet edilecek bir karşılık verebilmektedir. Başkan Eisenhower -İsrail yanlısı lobiye karşı duran son başkan- 1957'de İsrail'e Sina'dan çekilmesi için baskı yaptığında, neredeyse tüm

⁷⁹ MacDonald1998b/2002, Preface.

⁸⁰ Alterman 2002.

⁸¹ Ibid.

⁸² "Not in the Newsroom: CanWest, Global, and Freedom of Expression in Canada." Canadian Journalists for Free Expression:

<http://www.cjfe.org/specials/canwest/canw2.html>; April 2002.

⁸³ MacDonald 1994/2002, Ch. 7.

⁸⁴ Bkz. Larsen and Diener 1987.

⁸⁵ Massing 2002.

⁸⁶ Findley 1989.

postalar bu karara karşı çıktı. Dışişleri Bakanı John Foster Dulles şöyle yakınıyordu: “Ülkedeki Protestan unsurlardan destek alamadığımız için çizgimizi korumamız imkânsız. Aldığımız tek şey, Yahudilerden aldığımız darbeler.”⁸⁷ Bu durum, Mısır’ın Mayıs 1967’de Tiran Boğazı’nı kapatması üzerine Başkan Johnson’a çığ gibi büyüyen ve İsrail’e destek çağrısında bulunan 150.000 mektupla kıyaslandığında sönük kalmaktadır. Bu, ABD’nin büyük ölçüde askerî yardım sağladığı ve USS Liberty’ye yapılan saldırının örtbas edilmesinde aktif olarak iş birliği yaptığı “Altı Gün Savaşı”ndan hemen önceydi. Yahudiler Eisenhower karşısında aldıkları yenilgiden ders çıkarmış ve lobi faaliyetlerini iki katına çıkararak Washington’daki etkili lobiye oluşturmuşlardı.

Dışişleri ve Savunma bakanlıklarındaki yetkililerin üzerindeki baskı durmaksızın ve yoğun bir şekilde devam etmektedir. Bir yetkili şöyle demiştir: “Bu baskının süreklilik özelliğini akılda tutmak gerekir. Dışişleri Bakanlığı’ndaki Yakın Doğu Bürosu’nun halkla ilişkiler personeli, zamanının yaklaşık %75’ini Yahudi gruplarla uğraşarak geçireceğini hesaplıyor. Bu türden yüzlerce grup her yıl yürütme organında atama almaktadır.”⁸⁸

Psikolojik yoğunluk da İsraililer için tipik bir özelliktir. Örneğin, İsraililer ABD’nin askeri donanımını elde etme girişimlerinde son derece ısrarcıdır. Aşağıdaki yorum sadece durmak bilmeyen yoğun baskıyı değil, aynı zamanda Yahudilerin kendi çıkarları peşinde koşma kararlılıklarını da göstermektedir: “Hayır cevabını asla kabul etmezlerdi. Asla pes etmezlerdi. Yabancı bir hükümetin bu temsilcilerinin elinde her zaman, bazıları başka hiçbir ulusun sahip olmadığı yüksek teknoloji ürünü, bazıları da ABD’ye herhangi bir düşmana karşı üstünlük sağlayan gizli cihazlar olmak üzere, istenen askerî teçhizatın oluşan bir alışveriş listesi bulunurdu.”⁸⁹ Sayıları az olsa da etkileri çok büyüktür. “İsrail’in çıkarlarını gece gündüz koruyarak hiç uyumuyor gibi görünüyorlar.”⁹⁰ Henry Kissinger İsrail’in müzakere taktikleri hakkında şu yorumu yapmıştır. “İsraililer tek fikirli ısrar ve dolambaçlı taktiklerin birleşimiyle muhataplarında sadece nihaî belgeyi imzalamak için gereken son akıl ve tutarlılık kalıntılarını muhafaza ederler.”⁹¹

YAHUDİLER SALDIRGANDIRLAR

Agresif ve “saldırgan” olmak, Batı toplumlarındaki Yahudi stereotipinin bir parçasıdır. Ne yazık ki Yahudi kişiliğinin bu yönü üzerine yapılmış bilimsel çalışma sayısı oldukça

azdır. Kişilik üzerine yaptığı araştırmalarla tanınan Hans Eysenck, Yahudilerin kendilerini iyi tanıyan kişiler tarafından gerçekten de daha agresif olarak değerlendirildiğini iddia etmektedir.⁹²

Yahudiler, aralarında yaşadıkları kişilere karşı her zaman saldırgan davranmışlar ve kendilerini eleştirenler tarafından da saldırgan olarak algılanmışlardır. Henry Ford’un 1920’lerin başında kaleme aldığı The International Jew (TIJ) adlı kitabında okuyucuyu etkileyen şey, Yahudilerin kendi çıkarlarını savunmadaki yoğunluk ve saldırganlıklarının tasviridir.⁹³ TIJ’in de belirttiği gibi, Yahudiler İncil’den bu yana diğer halkları köleleştirmeye ve onlara hükmetmeye çalışmış, hatta Eski Ahit’ten alıntı yaparak ilahî emre itaatsizlik etmişlerdir: “Ve öyle oldu ki, İsrail güçlü olduğu zaman, Kenanlıları haraca bağladılar ve onları tamamen kovmadılar”. Eski Ahit’te İsrail ile yabancılar arasındaki ilişki bir egemenlik ilişkisidir. Örneğin, “Peşinden gidecekler, zincire vurulup gelecekler; Sana secde edecekler. Sana yalvaracaklar” (Yeşaya 45:14); “Yüzleri toprağa dönük sana boyun eğecekler. Ve ayaklarının tozunu yalayacaklar” (49:23). Benzer duygular Trito-İsaiah (60:14, 61:5-6), Hezekiel (örneğin, 39:10) ve Ecclesiasticus’ta (36:9) da görülür. Yahudilerin işgalci tutumlarının zirvesi, İbrahim’in soyuna dünya hâkimiyeti ve büyük üreme başarısının vaat edildiği Jubilees Kitabı’nda görülebilir:

Ben göğü ve yeri yaratan tanrırım. Sizi çoğaltacağım, sizi alabildiğine çoğaltacağım; sizden krallar çıkacak ve onlar insanoğlunun ayak bastığı her yeri yönetecekler. Gökle- rin altında olan bütün dünyayı senin soyuna vereceğim ve onlar bütün milletler üzerinde kendi arzularına göre hükmedecekler; ve sonra bütün dünyayı kendilerine çekecekler ve onu ebediyen miras alacaklar (Yakub 32:18-19).

Başka bir yerde, çağlar boyunca Yahudi karşıtı tutumların ana temasının Yahudilerin ekonomik tahakkümü olduğunu belirtmişim.⁹⁴ Alman Hirschau kasabası sakinlerinin aşağıdaki dilekçesi, Yahudilerin orada yaşamasına izin verilmesine karşı çıkıyordu. Çünkü Yahudiler, aralarında yaşadıkları insanlara nihaî olarak hükmeden saldırgan rakipler olarak görülmekteydi:

Buraya sadece birkaç Yahudi aile yerleşirse, mevcut haliyle sahiplerine en yetersiz geçim kaynaklarından başka bir şey sağlamayan tüm küçük dükkânlar, tabakhaneler, hırdavatçılar ve benzerleri ezilecek ve kısa sürede tamamen Yahudilerin eline geçecek. Öyle ki, en az on iki yerel aile dilencilğe düşecek ve zaten son derece zor durumda olan yoksul yardım fonumuz bir yıl içinde

⁸⁷ Findley 1989 içinde, 119.

⁸⁸ Findley 1989 içinde, 164.

⁸⁹ Ibid.

⁹⁰ Findley 1989, 328.

⁹¹ Ball and Ball 1993 içinde, 70.

⁹² Eysenck 1962, 262.

⁹³ Bkz. MacDonald 2002, Review of The International Jew. Occidental Quarterly, v. 2, nos. 3 & 4, pp. 69, 53.

⁹⁴ MacDonald 1998a, Ch. 2.

tamamen tükenecektir. Yahudiler her işe karışarak mümkün olan en kısa sürede tüm nakit paraya sahip oluyorlar; hızla paranın tek sahibi haline geliyorlar ve Hıristiyan komşuları onların borçlusu oluyor.⁹⁵

Theodor Herzl gibi on dokuzuncu yüzyıl sonu Siyonistleri, modern Yahudi karşıtı tutumların ana kaynağının, özgülüşmenin Yahudileri Yahudi olmayan orta sınıflarla doğrudan ekonomik rekabete sokması ve bu rekabeti genellikle Yahudilerin kazanması olduğunun farkındaydı. Herzl "bir çoğunluğun gettoda yeni çıkardıkları, eskiden hor gördükleri yabancılar tarafından 'boyunduruk altına alınmalarına izin vermelerinin' beklenemeyeceği konusunda ısrar etmiştir."⁹⁶ Ekonomik tahakküm teması sıklıkla Yahudilerin kişisel olarak saldırgan oldukları görüşüyle birleştirilmiştir. Orta Çağ'da Yahudiler "acımasız alacaklılar" olarak görülüyordu.⁹⁷ Filozof Immanuel Kant Yahudilerin "tefeci bir millet olduğunu... himayeleri altında barındıkları insanları alaşağı ettiklerini... bizimle ilişkilerinde 'alıcı dikkat etsin'⁹⁸ sloganını en yüksek ilkeleri haline getirdiklerini"⁹⁹ belirtmiştir.

Yirminci yüzyılın başlarında Amerika'da sosyolog Edward A. Ross, Yahudi göçmenler arasında, Yahudi öğrencilerin daha yüksek notlar için öğretmenlerini sıkıştırmasından, Yahudi fakirlerin normal yardım payından daha fazlasını almaya çalışmasına kadar, tüm işlemlerde avantajlarını en üst düzeye çıkarma eğiliminin arttığı yorumunu yapmıştır. "Başka hiçbir göçmen grubu İbraniler kadar gürlütücü, itici ve başkalarının haklarını küçümseyici değildir."¹⁰⁰

Yetkililer Doğu Avrupalı İbranilerin yasalara hiç saygı duymadıklarından ve yollarına çıkan her yasayı çiğnemeye hazır olduklarından yakınıyor... Sigorta şirketleri Yahudi yangın riskini diğerlerinden daha yakından inceliyor. Kreditörler Yahudi tüccarın genellikle "kaypak" olduğunu ve borçlarından kurtulmak için "başarısız" olacağını söylerler. Yalan söylemek konusunda göçmenler çok kötü bir üne sahiptir. Boston'un North End bölgesinde "Yahudilerin yalancı şahitlik yapmaya hazır oldukları bir atasözü haline gelmiştir."¹⁰¹

Bu özellikler zaman zaman bizzat Yahudiler tarafından da dile getirilmiştir. Amerikan Yahudi Komitesi'nin 1962 yılında Baltimore'daki Yahudilerle ilgili olarak yaptırdığı bir ankette, "katılımcıların üçte ikisi diğer Yahudilerin saldırgan, düşmanca, kaba, materyalist ve antisemitizmin

nedeni olduğuna inandıklarını itiraf etmiştir. Bunlar da sadece bunu kabul etmeye istekli olanlardı."¹⁰²

Yahudiler, Amerikan Hıristiyan kültürüne karşı düşmanlıkları ve bu kültürü değiştirmek için gösterdikleri enerjik ve agresif çabalar açısından bir Amerikan göçmen grubu olarak benzersizdiler.¹⁰³ Ford'un TIJ'i açısından bakıldığında, Amerika Birleşik Devletleri son kırk yılda yaklaşık 3.500.000, çoğunlukla Yidiş dilinde (İbranice ve Almanca karışımı bir dil- çev.) konuşan, yoğun Yahudi göçmen ithal etmişti. Bu kısa süre içinde Yahudilerin Amerikan toplumu üzerinde, özellikle de 1899-1900 yıllarında Virginia Haklar Bildirgesi'nden "Hıristiyan" kelimesinin çıkarılması girişimiyle başlayan, Hıristiyanlıkla ilgili ifadeleri kamusal hayattan çıkarma girişimlerinde muazzam bir etkisi olmuştu: "Yahudilerin, ABD'nin baskın Hıristiyan karakterinin her işaretini kamu hayatından silme kararlılığı, bugün ülkedeki tek aktif dini hoşgörüsüzlük biçimidir."¹⁰⁴

Yahudilerin Amerikan kültürüne yönelik saldırganlığının prototip bir örneği, Yahudilerin ABD üzerinde dönüştürücü bir etkiye sahip olan liberal göç politikalarını savunması olmuştur:

Göçmenlik politikasını liberal bir yöne çekmeye çalışan Yahudi sözcüleri ve örgütleri, başka hiçbir baskı grubunun gösteremediği bir enerji gösterdiler. Göçmenlik, hemen hemen her büyük Yahudi savunma ve toplum ilişkileri örgütü için başlıca endişe konusunu oluşturmuştur. Yıllar boyunca sözcüleri kongre oturumlarına özenle katılmış ve Ulusal Liberal Göç Birliği ve Yerinden Edilmiş Kişiler için Yurttaşlar Komitesi gibi mezhepsel olmayan grupların kurulmasında ve finanse edilmesinde Yahudilerin çabaları son derece önemli olmuştur.¹⁰⁵

Yahudilerin saldırganlığı ve medyadaki, sosyal - beşeri bilimlerdeki, kültür - bilgi yaratımındaki ve Amerika Birleşik Devletleri'nde siyasî süreçteki rolleri, Denizaşırı Çinlilerin rolüyle tezat oluşturmaktadır.¹⁰⁶ Çinliler, Güneydoğu Asya ülkelerinde ev sahiplerinin halkına ve kültürüne karşı tarihsel şikâyetlerle motive olan düşmanca bir kültürel elit oluşturmamıştır. Örneğin, ekonomik hâkimiyetlerine rağmen Çinliler, Güneydoğu Asya'da yaygın olan vatantaşlık haklarına getirilen kısıtlamalarla ilgilenmemişlerdir.¹⁰⁷ Çinliler bu tür kısıtlamalara oldukça pasif bir tepki verirken, Yahudiler Yahudi karşıtı tutum ve davranışların her türlü tezahürüne topyekûn bir yok etme çabasıyla tepki vermişlerdir. Gerçekten de, ana akım Yahudi

⁹⁵ Harris 1994 içinde, 254.

⁹⁶ Kornberg 1993, 183; Herzl'in günlüğünden iç alıntı.

⁹⁷ Luchaire 1912, 195.

⁹⁸ Bir malı satın alanın, ürünün kalitesi ve satıcının durumu konusunda dikkatli olması gerektiğine dair bir İngiliz atasözü- çev.

⁹⁹ Rose 1992 içinde, 7; italikler metnin kendisindedir.

¹⁰⁰ Ross 1914, 150.

¹⁰¹ Ross 1914, 150.

¹⁰² Yaffe 1968, 73. Yaffe bu yorumu kendinden nefret eden Yahudilerle ilgili bir tartışmanın içine yerleştirerek Yahudilerin bağınaz Yahudi olmayanların fantezileri olan klişeleri kabul ettiklerini ima ediyor.

¹⁰³ Ayrıca bkz. MacDonald 1994/2002.

¹⁰⁴ The International Jew, 3/21/1920.

¹⁰⁵ Neuringer 1971, 392-393.

¹⁰⁶ MacDonald 1998b/2002.

¹⁰⁷ Coughlin 1960, 169.

tutumunun, Yahudi karşıtı tutum ve davranışların önemsiz tezahürlerinin bile göz ardı edilmemesi gerektiği, çünkü bunların toplu katliamlara yol açabileceği yönünde olduğunu gördük. Çinliler, Endonezya milliyetçiliğinin ve dininin sembollerinin kamusal alanda sergilenmesini ortadan kaldırmaya çalışmadıkları gibi, 1960'lardan beri yürürlükte olan ve Çin kültürünün kamusal alanda sergilenmemesini zorunlu kılan yasaları değiştirmek için de ciddi bir girişimde bulunmamışlardır.¹⁰⁸

ABD'deki siyasî sürece özgü normal lobcilik faaliyetlerinin yanı sıra, Yahudilerin saldırganlığının belki de en açık örnekleri, muhaliflerini yıldırma yönelik pek çok örnektir. Bunlar arasında iş kaybı, ölüm tehditleri, sürekli taciz, medya işletmelerinin reklâm gelirlerinin kesilmesi gibi ekonomik kayıplar ve antisemitizm suçlamaları yer almaktadır. Antisemitizm suçlaması, belki de İkinci Dünya Savaşı sonrası siyasî düzene karşı işlenebilecek en büyük günahdır. III. Adlai Stevenson, Illinois valiliği için adaylığını koyduğunda, İsrail'in yerleşim politikasına karşı çıkması ve FKÖ'nün Filistin halkının meşru sesi olduğunu söylemesi, kendisinin Yahudi karşıtı olduğuna dair bir fısıltı kampanyasına neden oldu. Stevenson bu durumu şöyle yorumlamıştır:

Amerikalı Yahudiler arasında, doğru ya da yanlış fark etmez, İsrail hükümetinin kararlarını destekleyen göz kurtucu, aktivist bir azınlık var. Bunu çok yüksek sesle ve çok agresif bir şekilde, diğerlerinin gözünü korkutacak şekilde yapıyorlar. Böylece azınlık olmalarına rağmen, Amerikan siyasetinde onların sesi duyuluyor. Bu ses Amerika Birleşik Devletleri'nde İsrail'dekinden çok daha yüksektir. Başka bir deyişle, İsrail'de Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Yahudi topluma kıyasla çok daha güçlü, çok daha yüksek sesli bir muhalefet var. İsrail başbakanı, Orta Doğu'daki Amerikan dış politikası üzerinde, genel olarak kendi hükümetinin politikalarından çok daha fazla etkiye sahiptir.¹⁰⁹

İsrail'i eleştirenleri antisemit olmakla suçlamak yaygın bir taktik olmuştur. Gerçekten de İsrail'i ve ABD'deki seçmen kitlesini zekice eleştiren George Ball, Yahudi karşıtlığı ve Holokost'tan duyulan suçluluk duygusunun İsrail lobisinin malî gücünü aşan etkili silahı olduğunu savunmaktadır.¹¹⁰ Bu psikolojik silahların faydası da ABD medyası üzerindeki çok büyük Yahudi etkisinden kaynaklanmaktadır. Tarihçi Peter Novick, Holokost'un çağdaş Amerikan yaşamındaki önemine ilişkin olarak şunları belirtmektedir:

Bizler [yani Yahudiler] sadece "kitap ehli" değil, Hollywood filmlerinin ve televizyon mini dizilerinin, dergi makalelerinin ve gazete köşelerinin, çizgi romanların ve

akademik sempozyumların insanlarıdır. Amerikan Yahudileri arasında Holokost'la ilgili yüksek düzeyde bir endişe yaygınlaştığında, Yahudilerin Amerikan medyasında ve fikir üreten elitlerde oynadığı önemli rol göz önüne alındığında, bunun kültürün geneline yayılması sadece doğal değil, neredeyse kaçınılmazdır.¹¹¹

Ve tabii ki Holokost'a yapılan çağrı özellikle Amerikalı Yahudiler için caziptir. Bir CIA ajanının sözleriyle, Mossad casusluk faaliyetlerine yardım etmeleri için ABD'li Yahudileri işe almak istediğinde, "yapılacak iş basittir: Çağrı yapıldığında ve kimse buna kulak asmadığında, hemen Holokost feveranı baş gösterir."¹¹²

Antisemitizm suçlamaları ve Holokost'tan duyulan suçluluk duygusu, Yahudilerin İsrail'le ilgili konulardaki saldırganlıklarının tek aracı değildir. Yahudi gruplar düşmanlarını çeşitli yollarla sindirmektedirler. Yahudi aktivist örgütler tarafından savunulan İsrail politikalarına karşı çıkan kişiler işlerinden kovulmakta, mektuplarla taciz edilmekte, izinsiz gözetim altında tutulmakta ve ölümle tehdit edilmektedir. Yahudilerin medya sahipliği ve üretimindeki büyük rolünün bir sonucu olarak medyada İsrail konusunda büyük ölçüde otosansür olsa da, bu zırtaki boşluklar agresif bir şekilde kapatılmaktadır. "Editörlere ve reklam departmanlarına yönelik tehditler, organize boykotlar, iftiralar, karakter suikastı kampanyaları ve kişisel kan davaları" söz konusudur.¹¹³ Findley'in aktardığı diğer örnekler arasında Federal İletişim Komisyonu'na yayın lisanslarının durdurulması için baskı yapılması, yayın öncesinde bir gözetim komitesine sunulması talepleri ve süreci izlemek üzere Washington Post'un haber merkezine bir Yahudi aktivistin yerleştirilmesi yer almaktadır.

Tüm bu yoğun ve iyi organize edilmiş saldırganlığın sonucu şudur:

İsrail politikasını eleştirenler, İsrail lobisinin bir ya da daha fazla kesiminin baskısıyla acı verici ve amansız bir misillemeye ve hatta geçim kaynaklarını kaybetmeye davetiye çıkarmış olurlar. Başkanlar bundan korkuyor. Kongre bile bu lobinin emirlerini yerine getirir. Prestijli üniversiteler akademik programlardan kaçınır ve bu baskıya boyun eğer. İsrail'i eleştirenler, argümanlarının ve görüşlerinin liyakate göre değerlendirilmesi yerine, aniden motivasyonlarının, dürüstlüklerinin ve temel ahlâkî değerlerinin sorgulandığını görürler. Eleştirileri ne kadar ılımlı olursa olsun, petrol lobisinin piyonları, Arapların savunucuları ve hatta anti-Semitik olarak nitelendirilebilirler.¹¹⁴

¹⁰⁸ Bkz. MacDonald 1994/2002, Preface to the First Paperback Edition.

¹⁰⁹ Findley içinde, 1989, 92.

¹¹⁰ Findley 1989, 127.

¹¹¹ Novick 1999, 12.

¹¹² Newsweek 9/3/1979.

¹¹³ Findley 1989, 296.

¹¹⁴ Findley 1989, 315.

Henry Kissinger'dan yapılan aşağıdaki alıntı İsrail'in ABD yardımına yönelik saldırgan tutumunu özetlemektedir:

Yitzak [Rabin] pek çok olağanüstü niteliğe sahipti, ancak insan ilişkileri yeteneği bunlardan biri değildi. Eğer kendisine "Birleşik Devletler Stratejik Hava Komutanlığı"nın tamamı bedava bir hediye olarak verilseydi, (a) İsrail'in nihayet hakkını aldığını düşünecek ve (b) uçaklarda, onları kabul etmesini bize karşı isteksiz bir taviz haline getirecek bazı teknik eksiklikler bulacaktı.¹¹⁵

Ancak elbette İsrail'in saldırganlığının en önemli örnekleri Orta Doğu'daki komşularına karşı olmuştur. İsrail, Ariel Şaron liderliğindeki 1953 Kibya katliamı da dahil olmak üzere, sınır bölgelerine sürekli olarak akınlar düzenleyerek baskı uyguladığı için bu saldırganlık başından beri mevcuttur.¹¹⁶ İsrail toplumunun kişisel saldırganlığı uzun zamandır yorumcuların konusu olmuştur. İsrail kibir, küstahlık (chutzpah), soğukluk, kabalık, çirkeflik ve nezaket eksikliği ile bilinir. Örneğin, Hayfa Üniversitesi'nde İsraili bir sosyolog olan B. Z. Sobel, İsrail'den göç etme motivasyonları arasında "gerçekten de [İsrail toplumunda] bir asabîlik olduğunu; öfkelerin alevlendiğini ve sözlü şiddetin yaygın olduğunu"¹¹⁷ tespit etmiştir.

SONUÇ

Amerika Birleşik Devletleri'ndeki mevcut durum, Yahudi gücü ve nüfuzunun müthiş bir şekilde yayılmasının bir sonucudur. İsrail'in toprak ele geçirmesine ve işgal ettiği topraklarda Filistinlilere karşı acımasız bir askerî harekâta girişmesine rağmen Amerikalı Yahudilerin son otuz beş yıl

boyunca Amerika'nın İsrail'e sorgusuz sualsiz destek vermesini başardıkları gerçeğini akılda tutmak gerekir. Zaten bu işgal de büyük olasılıkla sınır dışı etme ya da tamamen boyun eğdirme, aşağılama ve apartheid ile sona erecektir. Aynı dönemde Amerika'daki Yahudi örgütleri, Avrupalılar arasında etnik kimliği bastırmaya adanmış bir devletin kurulmasında, ABD'ye çok etnikli kitlesel göçün teşvik edilmesinde ve etnik azınlıkların şikâyetlerine ve çıkarlarına saplantılı bir şekilde duyarlı bir hukuk sistemi ve kültürel ideolojinin, yani Holokost kültürünün inşa edilmesinde başlıca güç -bana göre asıl güç- olmuştur.¹¹⁸

Amerikan Yahudiliği iyi örgütlenmiş ve cömertçe finanse edilmiştir. Büyük bir güce sahiptir ve hedeflerine ulaşmada başarılı olmuştur.¹¹⁹ Yahudi savunucuları tarafından sıklıkla dile getirilen en büyük efsanelerden biri, Yahudilerin fikir birliğine sahip olmadıkları ve bu nedenle de gerçek bir güce sahip olamayacaklarıdır. Ancak aslında, özellikle İsrail ve diğer yabancı Yahudilerin refahı, göç ve mülteci politikası, kilise-devlet ayrımı, kürtaj hakları ve sivil özgürlükler gibi geniş Yahudi meselelerinde büyük ölçüde fikir birliği vardır.¹²⁰ 1960'ların karşı-kültürel devrimiyle başlayan bu konulardaki kamu politikalarındaki büyük değişiklikler, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Yahudi gücünün ve etkisinin arttığı döneme denk gelmektedir. Gerçekten de, kamu politikasının ana akım Yahudi örgütlerinin tutumlarıyla çeliştiği önemli bir alan bulmak zordur.

ORCID

Hüseyin Bal <https://orcid.org/0000-0001-6946-9219>

KAYNAKÇA

- References to the Book of Jubilees are from Apocrypha and Pseudepigrapha of the Old Testament II, ed. R. H. Charles, 1–82. Reprint, Oxford: Clarendon Press, [1913] 1966.
- References to the Book of Maccabees are to The New English Bible: The Apocrypha. London: Oxford University Press and Cambridge University Press, 1970.
- Adelman, T. Z. 1999. Jewish ethics: Are they ethical? Are they Jewish? The Jewish Agency for Israel, Department for Jewish Zionist Education, August 22. <http://www.jajz-ed.org.il/ju-ice/history1/week8.html>
- Alterman, E. 2002. Intractable foes, warring narratives: While much of the world sees Mideast conflict through Palestinian eyes, in America, Israel's view prevails; <http://www.msnbc.com/news/730905.asp>; March 28.
- Ball G. and Ball, D. 1992. The Passionate Attachment: American's Involvement with Israel, 1947 to the Present. New York: W. W. Norton.
- Borowitz, E. B. 1973. The Mask Jews Wear: Self-Deceptions of American Jewry. New York: Simon and Schuster.
- Boyle, S. S. 2001. The Betrayal of Palestine: The Story of George Antonius. Boulder, CO: Westview Press.
- Burton, M. L., Moore, C. C., Whiting, J. W. M., and Romney, A. K. 1996. Regions based on social structure. *Current Anthropology* 37: 87–123.
- Coughlin, R. J. 1960. Double Identity: The Chinese in Modern Thailand. Hong Kong and London: Hong Kong University Press and Oxford University Press.
- Chernin, K. 2002. Seven pillars of denial. *Tikkun*, Sept./Oct.
- Coon, C. 1958. Caravan: The Story of the Middle East, 2nd ed. New York: Holt, Rinehart, and Winston.
- Curtiss, R. 1998. The cost of Israel to the American people. Talk presented at the Al-Hewar Center in Vienna, Virginia, May 20, 1998.

¹¹⁵ Ball and Ball içinde, 1992, 70.

¹¹⁶ Bkz. Ball and Ball 1992, 44 and passim.

¹¹⁷ Sobel 1986, 153.

¹¹⁸ Bkz. MacDonald 1998b/2002, Preface.

¹¹⁹ Goldberg 1996.

¹²⁰ Ibid., p. 5.

13. Dumont, P. 1982. Jewish communities in Turkey during the last decades of the nineteenth century in light of the archives of the Alliance Israélite Universelle. In *Christians and Jews in the Ottoman Empire: The Functioning of a Plural Society*, ed. B. Braude and B. Lewis. New York: Holmes & Meier Publishers.
14. Eickelman, D. F. 1981. *The Middle East: An Anthropological Approach*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
15. Epstein, L. M. 1942. *Marriage Laws in the Bible and the Talmud*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
16. Eysenck, H. J. 1962. *The Uses and Abuses of Psychology*. Baltimore: Penguin Books.
17. Findley, P. 1989. *They Dare to Speak Out: People and Institutions Confront Israel's Lobby*, 2nd ed. Chicago: Lawrence Hill Books.
18. Gay, P. 1988. *Freud: A Life for Our Time*. New York: W. W. Norton.
19. Getlin, J. 2002. Violence in Mideast galvanizes U.S. Jews. *Los Angeles Times*, April 28.
20. Gibbon, E. 1909. *The Decline and Fall of the Roman Empire*, 7 vols., ed. J. B. Bury. London: Methuen.
21. Goldberg, J.J. 1996. *Jewish Power: Inside the American Jewish Establishment*. Reading, MA: Addison-Wesley.
22. Goldstein, J. 1990. *The Politics of Ethnic Pressure: The American Jewish Committee Fight against Immigration Restriction, 1906–1917*. New York: Garland Publishing.
23. Gonen, J. Y. 1975. *A Psychohistory of Zionism*. New York: Mason/Charter.
24. Hamilton, W. D. 2001. At the world's crossroads: Instability and cycling of two competing hosts with two parasites. In *Narrow Roads of Gene Land: The Collected Papers of W. D. Hamilton*. Vol. 2, *The Evolution of Sex*, pp. 253–285. Oxford, UK: Oxford University Press.
25. Hammer, M. F., Redd, A. J., Wood, E. T., Bonner, M. R., Jarjanazi, H., Karafet, T., Santachiara-Benerecetti, S., Oppenheim, A., Jobling, M. A., Jenkins, T., Ostrer, H., and Bonn -Tamir, B. 2000. Jewish and Middle Eastern non-Jewish populations share a common pool of Y-chromosome biallelic haplotypes. *Proceedings of the National Academy of Sciences*, May 9.
26. Harris, J. F. 1994. *The People Speak! Anti-Semitism and Emancipation in Nineteenth-Century Bavaria*. Ann Arbor: University of Michigan Press.
27. Horowitz, D. L. 1985. *Ethnic Groups in Conflict*. Berkeley: University of California Press.
28. Horowitz, D. 1997. *Radical Son: A Journey through Our Time*. New York: Free Press.
29. Horowitz, D. 2002. American conservatism: An argument with the racial right. *FrontPageMagazine.com*, August 27.
30. Kornberg, R. 1993. *Theodore Herzl: From Assimilation to Zionism*. Bloomington: Indiana University Press.
31. Larsen, R. J., and Diener, E. 1987. Affect intensity as an individual difference characteristic: A review. *Journal of Research in Personality* 21:1–39.
32. Lipset, S. M., and Raab, E. 1995. *Jews and the New American Scene*. Cambridge: Harvard University Press.
33. Luchaire, A. 1912. *Social France at the Time of Philip Augustus*. New York: Frederick Ungar.
34. Lustick, I. A. 1987. Israel's dangerous fundamentalists. *Foreign Policy* 68 (Fall), 123–124.
35. Lynn, R. 1992. Intelligence: Ethnicity and culture. In *Cultural Diversity and the Schools*, ed. J. Lynch, C. Modgil, and S. Modgil. London and Washington, D.C.: Falmer Press.
36. MacDonald, K. B. 1994/2002. *A People that Shall Dwell Alone: Judaism As a Group Evolutionary Strategy with Diaspora Peoples*. Lincoln, NE: iUniverse. (Originally published in 1994 by Praeger, Westport, CT).
37. MacDonald, K. B. 1998a. *Separation and Its Discontents: Toward an Evolutionary Theory of Anti-Semitism*. Westport, CT: Praeger.
38. MacDonald, K. B. 1998b/2002. *The Culture of Critique: An Evolutionary Analysis of Jewish Involvement in Twentieth Century Intellectual and Political Movements*. Bloomington, IN: 1stBooks Library. (Originally published in 1998 by Praeger, Westport, CT).
39. MacDonald, K. B. 2002. Review of *Henry Ford and the Jews: The Mass Production of Hate* by Neil Baldwin (New York: Public Affairs, 2001, 416 pp.) and *The International Jew: The World's Foremost Problem*, by Henry Ford (Dearborn, MI: Dearborn Independent, 1920–1921, 416 pp.). Part I: The education of a midwestern industrialist. *The Occidental Quarterly* 2, no. 3, 2002. Part II: The Dearborn Independent series in perspective. *The Occidental Quarterly* 2, no. 4.
40. Massing, M. 2002. Deal breakers, *American Prospect*, March 11.
41. Neuringer, S. M. 1971. *American Jewry and United States Immigration Policy, 1881–1953*. Ph.D. Dissertation, University of Wisconsin–Madison, 1969. Ann Arbor, MI: University Microfilms. (Reprinted by Arno Press, 1980.)
42. Novick, P. 1999. *The Holocaust in American Life*. Boston: Houghton Mifflin.
43. Podhoretz, N. 1986. The hate that dare not speak its name. *Commentary* 82(November):21–32.
44. Podhoretz, N. 2000. *My Love Affair with America: A Cautionary Tale of a Cheerful Conservative*. New York: Free Press.
45. Podhoretz, N. 2002. In praise of the Bush doctrine. *Commentary*, September.
46. Reich, R. 1997. *Locked in the Cabinet*. New York: Scribner.
47. Rokach, L. 1986. *Israel's Sacred Terrorism*, 3rd ed. Belmont, MA: Association of Arab-American University Graduates, Inc. (Originally published 1980.)
48. Rose, P. L. 1992. *Wagner: Race and Revolution*. New Haven: Yale University Press.
49. Ross, E. A. 1914. *The Old World and the New: The Significance of Past and Present Immigration to the American People*. New York: Century.
50. Rushton, J. P. 1989. Genetic similarity, human altruism, and group selection. *Behavioral and Brain Sciences* 12: 503–559.
51. Rushton, J. P. 1999. Genetic similarity theory and the nature of ethnocentrism. In K. Thienpont and R. Cliquet (eds.) *Ingroup/Out-group Behavior in Modern Societies: An Evolutionary Perspective*, pp. 75–107. The Netherlands: Vlaamse Gemeenschap/CBGS.
52. Sacks, J. 1993. *One People? Tradition, Modernity, and Jewish Unity*. London: The Littman Library of Jewish Civilization.

53. Salter, F. K. 2002. Fuzzy but real: America's ethnic hierarchy. Paper presented at the meetings of the Association for Politics and the Life Sciences, Montreal, August 9.
54. Schatz, J. 1991. *The Generation: The Rise and Fall of the Jewish Communists of Poland*. Berkeley: University of California Press.
55. Shahak, I. 1993. Relations between Israel and organized American Jews. *Middle East Policy Council Journal* 2, no. 3, http://www.mepc.org/public_asp/journal_shahak/shahak-main.asp
56. Shahak, I., and Mezvinsky, N. 1999. *Jewish Fundamentalism in Israel*. London: Pluto Press.
57. Silbiger, S. 2000. *The Jewish Phenomenon: Seven Keys to the Enduring Wealth of a People*. Atlanta, GA: Longstreet Press.
58. Sobel, B. Z. 1986. Exodus from Israel. In E. Levine, ed., *Voices from Israel: Understanding the Israeli Mind*. New York, London, Toronto: Herzl Press, Cornwall Books.
59. Soloveichik, M. Y. 2003. The virtue of hate. *First Things* 129:41–46.
60. Sombart, W. 1913/1982. *Jews and Modern Capitalism*, trans. M. Epstein. Reprint, New Brunswick, NJ: Transaction Books.
61. Thernstrom, S., and Thernstrom, A. 1997. *America in Black and White: One Nation, Indivisible*. New York: Simon and Schuster.
62. Vest, J. 2002. The men from JINSA and CSP. *The Nation*, September 2.
63. Walsh, W. T. 1930. *Isabella of Spain: The Last Crusader*. New York: Robert M. McBride.
64. Wiesel, E. 1985. *Against Silence: The Voice and Vision of Elie Wiesel*. Selected and edited by Irving Abrahamson, vol. 1. New York: Holocaust Library.
65. Yaffe, J. 1968. *The American Jews: Portrait of a Split Personality*. New York: Random House.